

PISSARRA

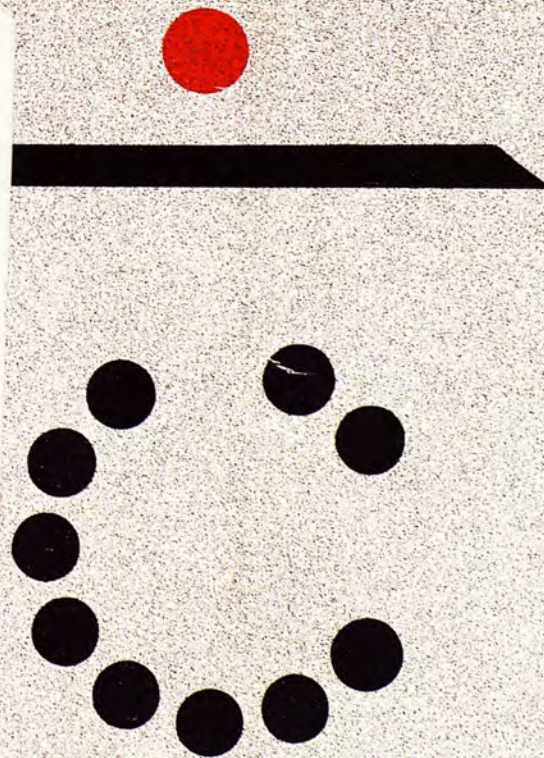
Revista d'ensenyança de les Illes N° 40 Desembre 1986

A VOLTES AMB LA NORMALITZACIÓ

UN CEP DE TOTS

E-540
LLADONET ESCALAS, JOAN
C/ C. Queretaro s/n 4, 3A
07007 Palma de Mallorca

Sindicat Treballadors de l'ensenyança de les Illes (STEI)
C/Vinyaça, 14 Ciutat de Mallorca. Tel. 46 08 88.

Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats de les Illes
C/Berenguer de Tornamira n°9 1°B Tel. 71 22 02

A. BERNABE

ILLUSTRE COLLEGI OFICIAL DE DOCTORS
I LLICENCIATS EN FILOSOFIA I LLETRES
I EN CIÈNCIES DE BALEARS

SUMARI

A voltes amb la normalització.....	3
Un CEP de tots.....	4
Presentació programa CEP.....	5
STEI pregunta a les institucions.....	7
Marc jurídic de la nostra normalització	
Linguística.....	10
1992, un homenatge a la barbarie.....	13
STEI, normalització lingüística a debat.....	15
Principals decrets de desenvolupament de la	
Llei de Normalització Lingüística.....	16
Conclusions de la Primera Jornada sobre	
ensenyament en llengua catalana a BUP,FP i COU.	25
Protecto de Presupuestos 87 para Centros	
Concertados.....	29
Hem començat un nou curs amb vells problemes.....	32
Llibres rebuts.....	34
Coses que no entenc. CUQUET INQUISIDOR.....	36

PISSARRA

Revista periòdica d'informació de l'ensenyança de les Illes

Edita:

Sindicat Treballadors de l'ensenyança de les Illes (STEI) i Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats de les Illes

Produït per Prensa Universitaria

La revista no s'identifica necessàriament amb els articles que van signats

Portada: A. Bernabé

Imprimeix: Gráficas Terrasa

Dep. Legal.: PM 533 - 1979

Treballador de l'ensenyança VET AQUÍ el nostre SINDICAT

SINDICAT DE TREBALLADORS DE L'ENSENYANÇA DE LES ILLES

DIRECCIÓ I CONSELL DE REDACCIÓ

PEDRO POLO FERNÁNDEZ

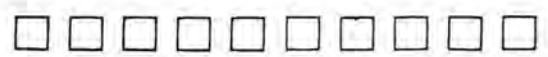
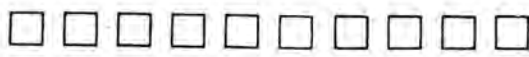
BARTOMEU CANTARELLAS CAMPS

GABRIEL CALDENTÉY RAMOS

BARTOMEU CAÑELLES ROCA

TOMÁS MARTÍNEZ MIRÓ

AINA ROSSELLÓ CALLEJAS

A VOLTES AMB LA NORMALITZACIÓ

A l'Editorial del darrer número de la nostra Revista expressavem la necessitat de difondre la Llei de Normalització Lingüística (LL. N. L.) per part de la Conselleria d'Educació i Cultura, i el nostre desig no s'ha complert. Ara, PISSARRA es torna a veure en l'obligació de cubrir el buit de la mateixa Conselleria i publicar el Decret 74/1986 de 28 d'agost i dues Ordres del Conseller de 29 d'agost de 1986, que trobareu a les planes centrals d'aquest número, l'esforç que això suposa per nosaltres, es veu compensat per la satisfacció de la bona acollida que tingué la publicació en el número anterior, de la Llei. És de tèmer que els responsables polítics d'aplicar la Llei —amb fets concrets i mesures eficaces, no amb vanes declaracions de propòsits tan bons com falsos— seguiran sords a la petició de difusió de la LL.N.L. i de tota la normativa que la desenvolupa. Com que el B.O.C.A.I.B. arriba a totes les cases, no és gaire útil fer aquest esforç de posar el text legal a l'abast de tothom.

Del debat obert en el número anterior, una de les conclusions més clares que en treiem era el dubte; no un dubte existencial, sino polític: la voluntat que podia haver-hi en el Govern Balear, i en concret per part del Sr. Gilet, de desenvolupar reglamentàriament tot el que apuntava la LL.N.L. Una Llei que dóna bastant de sí, si s'aprofita adequada i positivament. Tal volta agobiats per la calor de l'estiu ningú no esperava gaire d'aquesta voluntat política, i la conclusió general era d'un escepticisme aclaparador.

A hores d'ara els pronòstics s'han confirmat, i no ens ha decebut gens ni mica. En pocs temps hem vist confirmats els nostres temors i esvaïts negativament els nostres dubtes.

Una lectura, malgrat que superficial, del Decret 74/86: les Ordres del Conseller esmentades ens fan veure que el sostre del model lingüístic constitucional és prou esquifit, com per afegir-li encara una normativa fortament restrictiva a una Llei que fou aprovada per unanimitat de totes les forces po-

lítiques del Parlament Balear. I aquesta unanimitat es veu insultada per l'actitud teba i temorenca? d'un responsable polític, que no creu en el manament del Estatu, que no vol la Normalització, i que d'altra banda té por a un sector considerable del seu electorat.

Com sino, es pot entendre l'article 2.3. del Decret 74 amb tota la restricció que implica front els articles 2 i 22, prou clars, de la LL.N.L.? O el poc convenciment que denota la redacció ambigua, dubitativa, poc taxativa del article 2.1.?

Si llegim l'apartat 3.1. de l'Ordre de 29-VIII-86 de "regulació de l'ensenyament en llengua catalana en els Centres Docents no universitaris de Balears" ens adonarem de la quantitat de traves burocràtiques que ha de superar una Escola que vulgui fer l'ensenyament en català. Fins a l'esperpent de demanar un "estudi socio-lingüístic de l'alumnat"; malament que aquest alumnat hagi de ser sempre del "cicle o curs inferior", com diu l'apartat 2.1.; i que això significa que no se té perquè saber quins seran els alumnes que puguin cursar 1er abans de fer-se l'admissió i posterior matriculació. En resum, aquestes traves burocràtiques ja les teníem a la mateixa Ordre que havia firmat l'Honorable Gilet l'any 85, un any abans, quasi, de la LL.N.L. És a dir, sembla que la Llei no ha canviat gaire les idees del Conseller de cara a conseguir un ús normal de la llengua.

El punt 4.3. de la mateixa Ordre ens indica clarament que la realitat segueix anant per davant de les intencions polítiques, donat que ignora que, des de fa temps, són molts els professors que han elaborat de mica en mica "dossiers"; material didàctic en grups i equips, que ara els hauran d'utilitzar clandestina i illegalment mentre la Conselleria no aprovi el material que es pot utilitzar. És, clarament, una solució retardatòria del procés de Normalització. Com que sobra tant de material didàctic...!

Finalment, la tercera Ordre que cal comentar és la que regula les exempcions. Estam començant de bell nou. Consegueixen sempre partir del no res: no és aplicable el requisit de coneixement suficient, oral, escrit, de la llengua a tots aquells que hagin tengut exempció durant un any en els primers cursos d'E.G.B., per exemple. I això és Normalitzar! Què passarà amb aquests alumnes quan arribin al final d'E.G.B.? Lògicament seran "discriminats" front als que hagin d'acreditar coneixements de català, però a s'enrevés. És obvi que això permet una casuística tan ampla com, incontrolable, intencionadament? I, què passarà amb els mateixos alumnes quan arribin als EE.MM.?

Cal tornar a parlar del bon enteniment entre ambdues institucions —Conselleria d'Educació i Cultura i Direcció Provincial del M.E.C.— en aquest tema de l'aplicació de la LL.N.L.? Seguiran jugant per molt de temps la seva absurda, inconscient i irresponsable partida de "ping-pong"? Els dos responsables de la política educativa a la nostra terra han confús el traspàs de competències amb les incompetències traspassades... o, qui vol el traspàs d'aquest mort!

Llegiu, doncs, la normativa que publicam i tindreu una idea certa i clara de quina és la situació, quin l'estat de la qüestió, i com és la dèria per l'anormalització del molt Honorable Conseller.

UN C.E.P. DE TOTS

Les passades eleccions al Consell del C.E.P. han estat inscrites dins un marc més general d'eleccions —les sindicals— que poden haver enviciat un procés electoral concret. I el responsable d'aquest fet n'és el M.E.C.; fonamentalment perquè, amb més de 4 anys de gestió a càrrec d'un mateix partit, no ha estat capaç —millor, no ha tengut interès ni voluntat— de convocar eleccions sindicals en el sector públic.

Des d'un primer moment es va veure que la convocatòria estava mal feta. Així, a la manca, per no dir la inexistència, de campanya institucional, si sumen altres fets tant o més greus, com poden ser: una normativa electoral que estava en contradicció, de vegades, amb la O.M. de 22 de maig de 1986 elaborada i publicada pel M.E.C.; uns terminis que acomplir en tot el procés que no garantien gaire l'exercici del dret de vot: per exemple, només, es comptava amb quatre (4) dies per a votar per correu a partir de l'endemà de la proclamació de candidats. És a dir, tot plegat fou una convocatòria d'urgència i irregular.

La reflexió entorn al procés electoral pot ésser tan llarga com és vulguí, i hem de desitjar i esperar que l'experiència serveixi al Ministeri de cara a futures convocatòries.

Ara com ara, una vegada constituït el Consell del C.E.P., seria lamentable parlar de vencedors o vençuts. Tothom ha perdut qualque cosa, sobretot pel que fa als candidats que es presentaren. No són persones o grups els guanyadors, sino tot el Professorat se n'aprofitarà en tant que el Consell elegit

per 2 anys aconseguixi que se superin diferències, i treballi amb i per tot el sector docent, sense exclusió ni discriminació. Amb voluntat totalment integradora.

Els C.E.P.s obrin des d'ara una etapa de funcionament regular i normal, d'assentament i estabilització, si el M.E.C. així ho vol. Seria llastimós que la resposta oficial fos la de dificultar la labor que els C.E.P.s han de desenvolupar, sigui amb retall pressupostari o posant entrebancs i traves burocràtiques i/o administratives, i no concedint els medis humans i tècnics necessaris per a dur la tasca endavant. Els rumors en aquest sentit ja estan bastant generalitzats; donat que els resultats obtinguts per tot arreu no són gens satisfactoris pel propi M.E.C., i com a primera mesura, les eleccions als C.E.P.s han provocat el cessament de la ja antiga Subdirectora General de Reciclatge i Perfeccionament del Professorat.

Volem pensar que el Ministeri permetrà, com declara en el Preàmbul del R.D. 2112/84 que els C.E.P.s siguin "plataformas estables para el trabajo en equipo de profesores de todos los niveles educativos, gestionadas de forma democrática y participativa y apoyadas por la Administración"; i per tant consentirà, malgrat els resultats aquí, i a altres indrets, *uns C.E.P.s de tots*.

Tant de bo els caps rectors de la política educativa no es converteixin en nous Saturns i, com aquest devorava els seus fills, no exterminin les seves pròpies obres.

PRESENTACIÓ PROGRAMA C.E.P.

El passat 12 de novembre fou una data important dins el sector docent no universitari, perquè per primera vegada es convocaren unes eleccions a representants del professorat de centres públics i concertats, conjuntament. Els resultats de les quals són ja prou coneguts de tots vosaltres i confirmen certes esperances que tots els candidats —individualment o en equip— teníem de què el professorat no era un segment tan apàtic i desmotivats com de vegades se'ns vol fer veure. És cert que la participació no és tan alta com per pecar d'un excessiu optimisme, però no és manco cert que ni els més triomfalistes esperaven un fluir tan continu el dia de les eleccions. Que el conjunt de la participació es xifri en, aproximadament, un 40 % és bo atès a que eren les primeres eleccions d'aquest tipus i a la manca de difusió i campanya institucional que hi ha hagut.

El procediment i mecànica electorals estaven mal plantejats i difícilment els resultats podien sortir al gust de tothom. I no ens referim als resul-

tats en vots, sinó a les valoracions que del resultat del procés n'hagi fet cadascú. Qui més qui manco pot contar anècdotes sobradament saboroses d'aquesta història: des d'aquell que demanava a quin nou sindicat responien les sigles C.E.P., fins a l'altre que va haver de menester 2 certificats per a poder votar i llavors el trobaren el cens electoral, però no dins el lloc que li corresponia per ordre alfabètic.

Ara bé, dels 28 candidats que es proclamaren inicialment, ben segur que tots ells, tenen —tenim— qualche queixa que fer i en públic o en privat a hores d'ara, ja l'han manifestat; com ho volem fer ara, una vegada més.

Tal és el cas d'una candidata, na Marisa Mir Pozo, que 10 dies després d'esser proclamada fou desproclamada candidata, degut a la impugnació presentada pel Secretari General d'un Sindicat, donat que la seva situació administrativa, com a docent, no estava contemplada dins l'O.M. de convocatòria d'eleccions. Es a dir, no se la considerava docent per qüestions administratives independentment de què la seva labor quotidiana en el seu centre, Mater Misericordiae, ho fos una tasca clarament docent.

A partir d'aquí i d'ara mateix, no val la pena allargar-nos més en les històries d'una història —procés electoral— que mai no s'hauria d'haver escrit així com l'Administració ha volgut.

De les vuit persones que inicialment ens presentàrem formant un equip, set hem arribat, perquè l'altra ens la varen impugnar pel camí; i les que quedam volem seguir fent les mateixes propostes i ofertes que mantenguerem al llarg de la campanya electoral.

Així, i en primer lloc, volem manifestar que el C.E.P. ha d'esser un lloc d'encontre obert a tothom. Un fòrum de debat per tot el professorat, d'anàlisi, de crítica, d'elaboració d'alternatives, i de tot allò que calgui per la millora del sistema.

La nostra línia d'actuació cerca —a partir d'una valoració positiva de la tasca iniciada per Sebastià Crespí—, posar esment en aquells sectors, àrees o temes més desassistits, i en el reforçament i augment de totes aquelles activitats per les quals els professors han mostrat major interès fins ara: Per la qual cosa pensam que un instrument prou important són

llibres
en català

llibreria
Quart
Creixent

CARRER RUBÍ, 5
TEL. 21 38 21
PALMA

els resultats de les enquestes que ha anant fent el propi C.E.P., com a punt de partida.

La segona qüestió, en la nostra línia d'actuació, és potenciar els grups de treball, les activitats d'innovació als Centres i aconseguir que tot això, juntament amb cursos de formació preferentment científics-didàctics, tinguin una aplicació real i eficaç dins l'aula per canviar una mica, el que es pugui, el canvi de l'escola.

En tercer lloc, volem establir uns canals d'informació individualitzada amb els professors fins on sia possible, o millorar els serveis de comunicacions existents. També volem millorar l'actual Butlletí del Centre de Professors i crear una Revista de difusió i intercanvi d'experiències.

Per aconseguir-ho pensam que el C.E.P. ha d'establir convenis de col.laboració amb totes aquelles Institucions i Organismes —i no en citam cap perquè ningú no es pugui sentir exclòs— que estiguin interessats en el perfeccionament del professorat i en la millora del sistema educatiu. Aquesta col.laboració és, además, de possible, probable només que cadascú aporti allò que té, amb humilitat i voluntat de feina.

Creim molt necessari que es descentralitzin les activitats del C.E.P. El lloc on està instalat no és d'allò més avinent, i encara més pel que fa a d'altres zones que estan allunyades de Palma. És urgent que l'Administració se proposi crear al tres C.E.P.s tal com prometé en un principi, al manco a Inca i Manacor amb l'objectiu de tenir més Centres de Professors a l'abast de tothom i amb menys professors cada un. Mentre tant, nosaltres mantenim el nostre compromís d'arribar a tots aquells indrets més allunyats amb les activitats que ens demanin, fins allà on els pressuposts ens ho permetin.

També ens proposam fer un seguiment i avaluació de totes les activitats programades i les que es programin a partir d'ara, amb possibilitat d'eliminar aquelles que tinguin un rendiment insatisfactori o un interès baix i no per criteris purament econòmics. A la vegada volem animar tot el que sigui relació i coordinació entre diferents grups a fi d'estimular l'aplicació de les diverses activitats dins l'aula.

Som conscients de la tasca que ens hem proposat i de les dificultats que comporta l'empresa. Per això pensam que l'Administració intentarà esforçar-se tant com noltros, i facilitarà la consecució dels objectius, a més de recolzar els nostres propòsits amb l'increment de medis humans i materials

necessaris perquè els resultats siguin satisfactoris per a tothom.

Volem, des d'aquest moment, els set membres electes del Consell de Centre del C.E.P. —i ens consta que també els altres 2 companys, membres electes com nosaltres—, posar-nos a la vostra disposició amb voluntat de treball i col.laboració. I que aquesta presentació serveisqui de punt de partida pel diàleg i enteniment que ha de presidir sempre les relacions entre representants i representats.

Per acabar, volem reiterar el nostre compromís, ja fet públic durant la campanya, de no allargar la nostra permanència per més de dos anys i, per tant, de no presentar-nos a la reelecció. Mentre tant, però, ens trobarem en el C.E.P. els dies i hores que properament vos comunicarem en un Butlletí del C.E.P. Esperam i desitjam que ens faceu arribar les vostres propostes, suggerències i crítiques que volgueu fer.

El que queda apuntat és simplement un breu resum del programa que el candidat a Director del nostre grup acaba de presentar per a la seva elecció i que hem elaborat tots els membres de l'equip d'una manera col.legiada. Si algú el vol consultar ens el pot demanar o el podrà consultar, pensam, a la Biblioteca del C.E.P.

Bartomeu Cantarellas Camps, Albert Catalan Fernández, Joan Crespí Salas, Maribel Cuellar Velasco, Joan Estaras Fernández, Dora Muñoz Martínez i Miquel Serra Roig.

LA PALMESANA

PEDRÓ AMENGUAL VICH

PAPELERIA RECLAMOS

**OBJETOS DE ESCRITORIO y
ARTICULOS PARA REGALO**

Avda. Alejandro Rosselló, 36
Teléf. 46 06 39 - PALMA

normalització
lingüística
a debat

STEI pregunta a les institucions

SINDICAT DE TREBALLADORS DE
L'ENSENYAMENT DE LES ILLES BALEARS

Conselleria d'Educació i Cultura
del Govern Balear

Srs. Ens dirigim a vostès per tal que ens poguessin remetre per escrit un aclariment sobre la següent qüestió:

- Quines són les titulacions vàlides per a impartir l'ensenyament de la llengua catalana als centres d'E.G.B.?

Ciutat de Mallorca, 19 de setembre de 1986

GOVERN BALEAR

Conselleria d'Educació i Cultura

En relación con la consulta formulada por el Sindicato de Trabajadores de la Enseñanza, mediante escrito de fecha 19 de Septiembre de 1986, atinente a la titulación exigible para impartir la enseñanza de la lengua catalana en E.G.B., esta Asesoría emite el siguiente informe:

La Orden de 25 de Octubre de 1979, por la que se desarrolla el Real Decreto 2193/79, que regula la incorporación al sistema de la enseñanza en las Baleares de las modalidades insulares de la lengua catalana, en el apartado 2 del Artículo 11, se establece que se considerarán titulados para impartir en la Educación General Básica las enseñanzas previstas los Profesores que, además de reunir los requisitos legales, posean alguno de los siguientes diplomas:

- a) El de Profesor del Estudio General Luliano, grado superior.
- b) El de la Universidad de Barcelona.
- c) El del ciclo de perfeccionamiento completo previsto por el Instituto de Ciencias de la Educación. Provisionalmente, hasta el 31 de Agosto de 1984, y en tanto no haya finalizado dicho ciclo completo, se habilita quienes posean alguno de los siguientes diplomas o certificaciones:

- a) Profesorado Elemental y Medio del Estudio General Luliano.
- b) Niveles uno y dos de los cursos de perfeccionamiento de catalán del I.C.E.
- c) Todos aquellos que la Comisión Mixta considere válidos incluidas las certificaciones académicas de cursos de Lengua Catalana aprobados en Facultad Escuela Universitaria.

En consecuencia, esta Asesoría entiende que, en tanto la Consellería de Educación y Cultura no haya dictado una normativa que regule los requisitos que habrá de reunir el profesorado para impartir la enseñanza de la lengua catalana, pese a lo dispuesto en el apartado 1 del Artículo 8, del Decreto 74/86, de 28 de Agosto, que otorga al Ministerio de Educación y Ciencia competencias exclusivas en materia de titulación, es de aplicación la Orden de 25 de Octubre de 1979, anteriormente indicada.

No se considera incongruente que esta Consellería pueda, en uso de sus facultades, establecer dichos requisitos, siempre que se respeten los derechos del profesorado que contemplan las leyes que en materia de Educación ha dictado el Ministerio de Educación y Ciencia.

La implantació de l'ensenyament de la llengua catalana a tots els nivells educatius no universitaris és una exigència de la Llei de Normalització Lingüística i també una clara voluntat del Govern de la Comunitat Autònoma, com ho demostra el text del Decret 74/1986 de 28 d'agost.

Quan la Llei de Normalització va ser publicada al B.O.C.A.I.B. de finals de maig, la Conselleria d'Educació i Cultura es va adreçar immediatament, amb data 2 de juny, al Director General de Coordinació i de l'Alta Inspecció per demanar-li una reunió de treball per tal de tractar el tema de la incidència de la Llei dins el sistema educatiu; després d'haver reiterat aquesta petició, el M.E.C. proposava de celebrar l'esmentada reunió el dia 16 de setembre; és a dir, una vegada començat el curs.

La Conselleria d'Educació i Cultura va plantejar durant la negociació amb el M.E.C. les dues qüestions que, al seu parer, havien de definir la política lingüística a les escoles: l'execució del decret 74/1986, que suposava la implantació de l'ensenyament del català a C.O.U. i 3r. curs de 2n. grau de Formació Professional, i l'equiparació horària de l'ensenyament del català i del castellà.

La postura del Ministeri d'Educació i Ciència envers els dos punts ressenyats va ser la següent:

Durant el curs 1986/87 no es podia aplicar la Llei de Normalització ni tampoc el Decret 74/1986 i les ordres que el desplegaven perquè el M.E.C. no comptava amb professorat suficient ni tampoc amb pressupost per a contractar més professors. Matisava el M.E.C. que volia acomplir la Llei i l'altra normativa però que no podia per falta de mitjans materials i humans. El Ministeri assegurava que per al curs 87/88, hauria previst la implantació del català a tots els nivells no universitaris.

Pel que en fa a l'equiparació horària, el M.E.C. no era partidari de reduir cap hora lectiva de cap

assignatura ni tampoc d'incrementar l'horari lectiu dels alumnes.

Davant això, es varen plantejar altres alternatives i la que en principi va semblar més correcta fou la d'anar a una equiparació horària per nivells; és a dir, que el nombre d'hores de català i el de castellà fos el mateix dins el B.U.P., per exemple. El M.E.C. va proposar una comissió mixta M.E.C. - Conselleria per tal d'estudiar el tema, de llavors ençà s'està esperant la constitució de l'esmentada comissió.

Així, la situació actual, coneguda per tothom, és la següent:

El català és assignatura obligatòria a tots els nivells educatius no universitaris, llevat del C.O.U. i el 3r. curs del 2n. grau de Formació Professional, on està suspesa la vigència d'aquesta obligatorietat fins que l'organisme competent dicti l'horari de l'assignatura.

D'altra banda, els horaris s'han d'establir segons una proposta d'una comissió mixta que encara s'ha de constituir.

Quines són les perspectives de futur? El que s'ha de dir en primer lloc és que la Conselleria d'Educació i Cultura no pensa renunciar a l'execució de la Llei de Normalització Lingüística i que pensa defensar davant el M.E.C. les dues línies esmentades abans: obligatorietat del català a tots els nivells no universitaris i equiparació horària català-castellà.

Dins aquest esperit, la Conselleria està disposada a negociar amb el M.E.C. tot el que sigui necessari per arribar a la plena normalització lingüística a les escoles.

Palma, 11 de novembre de 1986

Conselleria d'Educació
i Cultura

GAT.725 C/31 DICIEMBRE, 12 Tels. 20 46 00-20 45 02-03 PALMA DE MALLORCA

L'AGENCIA AL SERVICI DEL POBLE MALLORQUI

SINDICAT DE TREBALLADORS DE
L'ENSENYAMENT DE LES ILLES BALEARS

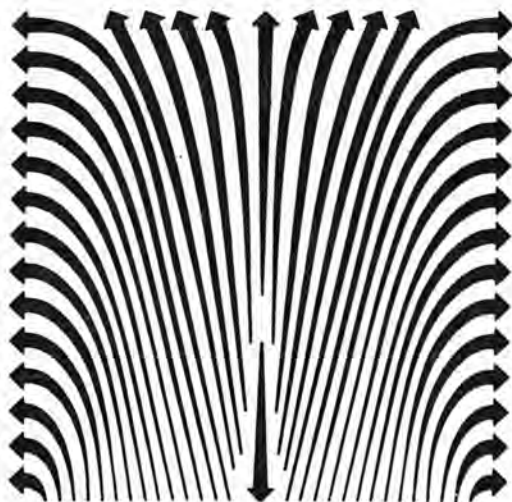
Direcció Provincial del Ministeri
d'Educació i Ciència de Balears

Sr. Ens dirigim a vostè per tal que ens poguessin remetre per escrit un aclariment sobre les següents qüestions:

- Quin és l'horari, per al curs actual, de l'assignatura del català a l'ensenyament no universitari?
- Quina previssió de professorat hi ha per aquest curs per a poder impartir el català a E.G.B., B.U.P. i C.O.U.?
- Quina és la titulació mínima exigible a tot ensenyant que vulgui optar a una plaça de català al cicle superior i quins són els títols vàlids?
- Es exigible el català pels alumnes, no exemptes del mateix, per obtenir el Graduat Escolar?

Salutacions.

Ciutat de Mallorca, 19 de setembre de 1986

normalització
lingüística
a debat

Aquesta es la resposta.....

MINISTERIO DE EDUCACION Y CIENCIA

Des de l'últim article que vaig escriure per al número de Pissarra del mes d'agost han vist la llum al B.O.C.A.I.B. del 12 i 15 de setembre els decrets i ordres de la Conselleria d'Educació i Cultura que desenvolupen la Llei de Normalització i estableixen els programes a impartir als nivells no universitaris d'aquesta Comunitat Autònoma.

Malhauradament les dates de publicació no han permès que l'esmentada legislació fóra aplicable des d'aquest curs i d'altra banda manca per establir les condicions amb les que es farà l'equiparació d'hores lectives entre la llengua castellana i la catalana a l'EGB i ensenyances mitges.

Ja que les competències en matèria d'educació són del Ministeri d'Educació i Ciència i que està vigent la legislació no derogada de la normativa publicada pel mateix Ministeri a sol·licitud de la institució preautonòmica, cal establir urgentment els mecanismes que duguin a la pràctica el que diu la Llei de Normalització i les disposicions derivades. Aquesta tasca —ja està acordat entre la Conselleria i el Ministeri— es farà per mitjà de comissions mixtes entre les direccions generals de nivell i la Conselleria, les quals establiran les modificacions curriculars necessàries per a assolir l'equiparació de les dues llengües.

Tot fa pensar que el curs vinent ja serà realitat el que la Llei de Normalització estableix en matèria d'ensenyança de la nostra llengua.

Director Provincial

**normalització
lingüística
a debat**

MARC JURIDIC DE LA NOSTRA
NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

Ignasi Ribas i Garau

443 *Recurs d'inconstitucionalitat número 995/86 plantejat pel Govern de la Nació contra determinats preceptes de la Llei 3/1986, de 29 d'abril, del Parlament de les Illes Balears.*

El Tribunal Constitucional, per providència de dia 29 d'aquest mes d'agost, ha admès a tràmit el recurs d'inconstitucionalitat número 995/1986, plantejat pel Govern de la Nació, contra els articles 5.2.; 7.1, darrer paràgraf; 10.1., paràgraf segon; 13 i 20.2 de la Llei 3/1986, de 29 d'abril, de normalització lingüística de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. I es fa a saber que, al recurs esmentat, el Govern de la Nació ha invocat l'article 161.2 de la Constitució, que produeix, des del dia 14 d'agost d'enguany, data de la formalització, la suspensió de la vigència i aplicació dels preceptes esmentats impugnats de la Llei del Parlament de les Illes Balears 3/1986, de 29 d'abril.

La qual cosa es publica per a coneixement general.

Madrid, a vint-i-nou d'agost de mil nou-cents vuitanta-sis.-

EL PRESIDENT DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL.- Francisco Tomás y Valiente.- Rubricat.

El dia 20 de maig de 1986 es va publicar en el B.O.C.A.I.B. la Llei 3/1986 de Normalització Lingüística de la nostra Comunitat Autònoma, la qual entrà en vigor el dia següent d'acord amb el que estableix la seva disposició final, 2ª. La Llei venia a completar el marc jurídic nascut de la Constitució de 1978.

La Constitució espanyola, a l'article 3, diu que "el castellà és la llengua espanyola oficial de l'Estat", la qual "tots els espanyols tenen el deure de conèixer i el dret d'usar", que "les altres llengües espanyoles seran també oficials a les respectives Comunitats Autònomes d'acord amb els seus Estatuts" i que "la riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que ha d'esser objecte d'un respecte i protecció especials". A partir de la Constitució, doncs, l'oficialitat de les llengües no castellanés es produeix en dos temps: en un primer moment la pròpia Constitució preveu una seguretat d'oficialitat futura, i en un segon moment, en l'Estatut corresponent, la susdita possibilitat es converteix en un dret vigent.

La Llei Orgànica 2/1983, de 25 de febrer, de l'Estatut d'Autonomia per a les Illes Balears, al seu article 3, estableix que la llengua pròpia de la Comunitat Autònoma és la catalana, cooficial amb la castellana, i assenyala el dret que tenen tots els

ciutadans de conèixer-la i d'usar-la sense que ningú no pugui ésser discriminat per causa de l'idioma.

Per altra banda, l'article 10-21 de l'Estatut atribueix a la Comunitat Autònoma la competència exclusiva en matèria de "foment de la cultura, de la investigació i de l'ensenyança de la llengua de la Comunitat Autònoma". I l'article 14 encomana als poders públics la normalització lingüística i atribueix a la Comunitat Autònoma la competència exclusiva per a l'ensenyament de la llengua catalana en harmonia amb els plans d'estudis estatals.

La Llei de Normalització Lingüística del 29 d'abril de 1986 era, doncs, el pas necessari per a desenvolupar el mandat estatutari i per a començar a caminar amb els instruments jurídics suficients per a recobrar el component més essencial de la nostra identitat nacional com a poble: la llengua pròpia.

Cal dir que la Llei de 29 d'abril de 1986, aprovada per unanimitat de totes les forces polítiques del Parlament Autònom, és una eina jurídica digna si tenim en compte el sostre del model lingüístic constitucional que no és dels capdaventers si el comparem amb altres models lingüístics dels estats democràtics amb una realitat política plurinacional i plurilingüística.

Però vet aquí que un fet pertorbador del marc

jurídic abans esmentat ha sorgit recentment. En el mes de juliol passat, amb una manca d'informació a les institucions autònomes i a l'opinió pública, el Govern de Madrid va impugnar davant el tribunal Constitucional determinats articles de la Llei de Normalització Lingüística. Així, la nostra Llei corria la mateixa sort de les seves germanes: les lleis Basca, Catalana i Gallega sobre les quals recaigueren les sentències del Tribunal Constitucional n.ºs. 82/1986, 83/1986 i 84/1986 de 26 de juny, les quals declararen inconstitucionals alguns extrems articulats que guarden estreta relació amb els articles ara impugnats, de la nostra llei.

Pel que fa a la Llei de Normalització Lingüística gallega, la sentència del Tribunal Constitucional no ens pot afectar perquè la nostra Llei no té en el seu articulat cap precepte similar o igual al que ha estat declarat inconstitucional pel T.C. Del text galleg s'ha declarat inconstitucional el deure del coneixement de la llengua Gallega incorporat en l'apartat segon de l'article 1 de la Llei. Però d'aquest

aspecte ens preocupa l'intent que fa el Tribunal Constitucional de magnificar el deure del coneixement del castellà que estableix l'article 3 de la Constitució, respecte a les llengües pròpies que no gaudeixen d'un precepte similar. Crec que s'ha perdut l'oportunitat de meditació més profunda d'aquesta qüestió. El deure de conèixer una llengua no és cosa que es pugui interpretar en un sentit literal. Ningú no pot ser obligat a conèixer res contra la seva voluntat. El deure constitucional del coneixement del castellà sols es pot interpretar en el sentit que ningú pugui al·legar ignorància d'una llengua que és oficial i això és una conseqüència de la mateixa oficialitat i per tant aplicable també a la llengua pròpia que gaudeix d'igual oficialitat en el territori autònom per aplicació del mateix article 3 de la Constitució i de l'Estatut d'Autonomia. El Tribunal Constitucional tenia una bona ocasió per a diferenciar que el deure constitucional de coneixement del castellà mai es pot confondre amb l'obligació d'usar-lo, obligació que si en determinada

THOMSON

T.V. COLOR
Equipos
musicales: HI.FI
Videos

circumstància fóra imposada seria anticonstitucional.

De la llei catalana, el Tribunal Constitucional ha declarat inconstitucionals els articles 4-2 i 6-1. L'article 4-2 feia referència a la legitimitació del Govern autònom per actuar d'ofici o instància de part, per a executar les accions polítiques, administratives o judicials necessàries per a fer reals i efectius els drets dels ciutadans al coneixement i a l'ús normal de la llengua catalana. A la nostra Llei de Normalització Lingüística hi ha un precepte d'igual contingut a l'article 5-2 que ara ha estat també motiu d'impugnació. La sentència del Tribunal Constitucional reconeix el dret del Govern autònom per a executar accions polítiques per a la defensa dels drets dels ciutadans al coneixement i a l'ús normal de la llengua catalana, però estableix de forma negativa que no pot atribuir-se l'exercici d'accions legals amb un sentit tècnic-jurídic per considerar que seria introduir modificacions de les lleis processals i en el procediment administratiu que són de competència exclusiva de l'Estat en aplicació de l'article 149-1-6 i 18 de la Constitució. Ja sabem així quin serà el destí de l'article 5-2 de la nostra llei quan hagi passat pel sedàs constitucional del T.C.

L'altre article declarat inconstitucional és el 6-1 que també té la seva versió a la nostra llei i concretament a l'article 7. El Tribunal Constitucional considera inconstitucional que quan sia dubtosa la interpretació del text d'una norma jurídica, publicada en el Butlletí Oficial de la Comunitat Autònoma en ambdues llengües, la catalana i la traducció castellana, el text català serà l'autèntic. En aquest aspecte consider insostenible l'argumentació del Tribunal Constitucional de considerar discriminatori per al castellà l'esmentat article. És evident que hi ha un sol text autèntic, que és el que elabora el Parlament autònom en català, i una versió castellana que fan els traductors del Parlament. La sentència del Tribunal Constitucional arriba, sia dit amb tot el respecte, a l'aberració de donar tanta importància a un text redactat pels traductors del Parlament com al redactat pels representants del poble. Per tant, l'actitud netamente favorable al castellà i que intenta demostrar que hi ha una posició preminent d'aquesta llengua, amb els textos de la Constitució i l'Estatut a la mà no és sostenible. És evident que el grup social de llengua castellana és prepotent a l'estructura de l'Estat, i aquestes són les conseqüències que se'n produeixen.

Malgrat tot el que he dit fins ara, cal assenya-

lar que la doctrina constitucional també conté algun aspecte positiu. A la sentència sobre la llei del País Basc és molt interessant la següent afirmació del Tribunal Constitucional que reproduïxo textualment: "la cooficialidad establecida por el artículo 3 de la Constitución Española y por los Estatutos lo es con respecto a todos los poderes públicos radicados en el territorio autonómico, sin exclusión de los órganos dependientes de la Administración Central y de *otras instituciones estatales* en sentido estricto, siendo, por tanto, el criterio delimitativo de la oficialidad del castellano y de la cooficialidad de otras lenguas españolas el *territorio*, independientemente del carácter estatal (en sentido estricto), autonómico o local de los distintos poderes públicos". El Govern Central, quan ha impugnat la nostra llei ha desconegut aquesta important doctrina intentant que es declarí inconstitucional l'article 13 que és innovador respecte a les altres lleis normalitzadores i de capital importància que diu: "tots els ciutadans que facin el servei militar dins l'àmbit territorial de les Illes Balears poden utilitzar en qualsevol ocasió la llengua catalana, tal com es desprèn de la seva condició de llengua oficial i pròpia dels pobles de les Illes", i hi afegeix "Són vàlides totes les actuacions militars fetes en Català a les Illes Balears". Seguint la doctrina del Tribunal Constitucional, aquest article s'haurà de declarar conforme a la Constitució i el Tribunal Constitucional haurà de rebutjar la impugnació d'aquest precepte duita a terme pel Govern Central. Tal volta la cooficialitat a les casernes de la llengua de Ramon Llull, que mai ha tingut un passat de grans capitans, contribueixi a una desmilitarització progressiva de la societat. Així sia. Amén.

Per problemes d'espai es publicaran al proper número els articles: entrevista feta a Joan Miralles i l'article del PSM sobre la normalització lingüística.

normalització
lingüística
a debat

1992, UN HOMENATGE A LA BARBARIE

(Primer comentari a l'“Ordre del Conseller d'Educació i Cultura, de dia 29 d'agost de 1986, de regulació de l'Ensenyament en Llengua Catalana en els centres docents no universitaris de les Illes Balears”)

“Fue infausta y nefasta aquella fecha del 12 de octubre que choca con los valores que nosotros más apreciamos”. “Esos ‘gloriosos’ guerreros, llegaron aquí con la espada, hicieron bendecir la conquista con la cruz (...) y aniquilaron a la población” (Fidel Castro, Vid. *La Vanguardia*, 25 julio 85).

I més infaust i nefast és l'orgull que manifesten molts d'espanyols per aquests fets, per la “hispanidad”, encara avui, prop de cinc-cents anys després.

Amb el “descobriment” d'Amèrica, els castellans “varen obrir el camí de la cultura” a aquest continent ha dit avui el rei; “varen destruir la cultura pròpia d'aqueix continent”, dic jo, i els seus habitants de passada. I encara en bravegen! Què dintre varen descobrir si només al que ara és Mèxic hi havia sis milions d'habitants, que ja havien *descobert Amèrica*; i al cap de pocs anys dues terceres parts havien estat morts per les malalties castellanques o directament assassinats.

Quin és, perquè desvetlli tant d'orgull, el resultat d'aquesta obertura al camí de la cultura? Es Pinochet?, és la matança dels americans que viuen a l'Amazones, que encara continua?, és la desamparança en què es troben (per l'estat de desigualtat i d'injustícia) els parlants de llengües americanes (guaraní, quítxua,...)?, són les visites de la creu (Wojtyla) per predicar-los paciència davant els amos colonitzadors?

I encara més: ¿Són aquests els valors bàsics subjacents a la democràcia espanyola (als seus governants i als seus votants?) i a les sub-democràcies autonòmiques? Democràcia no sempre vol dir justícia, igualtat, cultura (i quina casta de cultura és la que consisteix bàsicament a destruir altres cultures?)... Per exemple, la democràcia alemanya va fer pujar Hitler al poder; les democràcies nord-americana i anglesa han donat suport al govern racista de Sud-Africa (obertament, sense vergonya); Leon Degrelle, nazi, que viu a Espanya i diu per la TVE (dia 12 d'octubre —casualitat?—) que l'únic que li sap greu de la seva història és que el

feixisme hagi fracassat a Europa (tal vegada encara triomfarà, amb l'ajuda de Reagan).

La democràcia espanyola no ha canviat, en molts aspectes, l'ordre establert anterior (un dels canvis afecta, sens dubte, la intenció de canviar). Continuen les denúncies per tortura als nacionalistes als informes d'Amnistia Internacional, continuen les sospites d'assassinats institucionals (J. Arregui, mort el 1981 sota custòdia policial, Zabalza, el GAL...), continua la injustícia i la desigualtat lingüística, consagrada per la Constitució de 1978, (en lloc d'establir una política lingüística igualitària, com a Bèlgica o a Iugoslàvia).

Aquesta situació de tancament d'un avenir just i igualitari era constatada el 1983 pels signants del Manifest d'Iruñea. Lluís V. Aracil ho diu amb aquestes paraules: “El problema legalment insoluble és que la Constitució actual consagra en forma democràtica un Ordre Establert anterior flagrantment antidemocràtic. I és clar que una Comunitat Autònoma és subalterna i no pot rectificar ni compensar les inconseqüències de la norma suprema de l'Estat” (“Una llei crucial entre el consens i el canvi”, dins *El Món*, abril 1983).

Encara és més, el conseller d'Educació i Cultura del (sub) Govern de les Illes Balears no només no intenta arribar al màxim favorable a la comunitat lingüística catalana dins aquest marc legal injust i desigualitari, sinó que restringeix al màxim el desenvolupament de la “Llei 3/1986, de 29 d'abril de 1986, de Normalització Lingüística a les Illes Balears” (una llei producte de la constitució esmentada) amb un decret i un seguit d'ordres de final d'agost de 1986, que semblen indicar un fort grau d'adhesió d'aquest individu als “valors” a què hem fet referència al llarg d'aquest escrit.

La Llei 3/1986 del Govern de la “C.A.I.B.” (que s'assembla a C.A.E.B.), a l'article dos, esmenta com un dels quatre “objectius de la Llei”: “Assegurar el coneixement i l'ús progressiu del català com a llengua vehicular en l'àmbit de l'ensenyament” (i a l'Exposició de Motius ha dit que “l'ofi-

cialitat de la llengua catalana es basa en un estatut de territorialitat, amb el propòsit de mantenir la primacia de cada llengua en el seu territori històric"). Amb semblant claredat s'expressa l'article 22 (a pesar de l'embull que suposa l'article 18): "El Govern de la Comunitat Àutònoma, a fi de fer efectiu el dret a l'ensenyament en la llengua catalana ha d'establir els mitjans necessaris encaminats a fer realitat l'ús normal d'aquest idioma com a vehicle usual en l'àmbit de l'ensenyament en tots els centres docents".

Llavors ve un Decret signat pel President del Govern de la "C.A.I.B." i pel conseller d'Educació i Cultura que ja interpreta restrictivament la Llei, amb l'article 2.3.: "La Conselleria d'Educació i Cultura ha d'afavorir la implantació de programes en llengua catalana, especialment en les àrees de socials i naturals, en les quals, d'acord amb els plans d'estudis estatals, s'han d'integrar continguts propis de les Illes Balears".

I en l'increscendo d'aquest seguit de normes desigualitàries tendents a mantenir l'esperit del "12 de octubre" (i a reformar la situació, indigna de pobles civilitzats, en què es troba la comunitat lingüística catalana), apareix l'Ordre esmentada al subtítol de l'escrit que llegiu. L'ensenyament en castellà, fruit i continuació de la "cultura de la destrucció d'altres cultures", del "Faixisme franquista", s'hi dóna per suposat que ha de continuar (no cal ni plantejar-s'ho); però fer el canvi a l'ensenyament

en català suposa un vertader esforç de titans, es necessita la vènia: "els centres docents no universitaris de les Illes que rebin l'autorització pertinent, podran impartir programes en llengua catalana"; i, a fe, que és una vènia ben impertinent (com especifica l'article 3): "Instància", "Acta d'acord del Consell Escolar adoptat per majoria absoluta", "acord del Claustre de Professors", etc. I encara: "no podran aplicar-se programes en llengua catalana, ni a l'E.G.B., ni als Ensenyaments Mitjans, si prèviament no s'ha implantat l'ensenyament d'aquesta llengua en els cicles i/o cursos inferiors".

Notem que és una ordre més restrictiva (en alguns aspectes) que la de 25 d'octubre de 1979 (BOE, 8 nov. 1979), que sembla una simple còpia de la que ja va signar el mateix conseller el 10 de setembre de 1985 (BOCAIB, 13-9-85) i que no té en compte ni poc ni molt la promulgació d'una llei amb un esperit un poc més digne i no ho és gaire envers la comunitat lingüística catalana que el que demostra el senyor Gilet, (tenint present que l'ensenyament en català és un puntal per a la seva continuació). Acabem destacant una cosa positiva: i és que molts mestres practiquen avui, com el temps de Franco, la dignitat pròpia, en lluita contra la legalitat desigualitària vigent.

Antoni Artigues
(12 d'octubre de 1986)

material de lectura i escriptura

ansa per ansa

Ansa per ansa.
Guia del mestre

EL CATALA DE MALLORCA, A L'ESCOLA

Na Magraneta

Na Magraneta

Llumeneret blau

Ansa per ansa. Material de lectura i escriptura.

Elisabet Abeyà, Maria Fortuny, Assumpta Mascaró i Andrea Terrades.

CICLE INICIAL 1

Altres llibres de lectura: Elisabet Abeyà: *La bruixa que va perdre la granera*. Jaume Ordines i Mateu Rigo: *La cova de la bruixa Joana*.

En preparació:

- Per al Cicle Inicial 3: *ALIMARA*
- Per al Cicle Inicial 4: *LLANTERNA*

Llibrets de lectura progressiva "De mica en mica". 20 volums.

Ramon Bassa i Aina Bonner.

Llumeneret blau. Llenguatge.

Antoni Artigues, Ramon Bassa, Miquel Cabot, Ramon Díaz, Joan Lladonet, M^a. Immaculada Pastor i Vicenç Sastre.

CICLE INICIAL 2

Torre de l'Amor, 4, Palma de Mallorca

**normalització
lingüística
a debat**

El Sindicat de Treballadors de l'Ensenyança de les Illes (S.T.E.I.), s'adreça a les institucions locals, autonòmiques i estatals, i a l'opinió pública en general per manifestar que:

1.- Constatam una reculada dins l'ús de la nostra llengua i un augment de les traves que diverses institucions hi posen.

2.- Aquesta reculada té vâries i diverses causes, entre elles:

- A) La subvaloració que el centralisme ha aconseguit interessadament que féssim de la nostra llengua amagant-nos en la seva història i literatura, foragitant-la de l'escola i de les institucions públiques invocant el dret d'armes a rel de la nostra derrota en la Guerra de Successió a començament del segle XVIII.
- B) La desinformació de l'origen i nom de la nostra llengua, derivada de la causa anterior.
- C) La renúncia a la pròpia llengua que a conseqüència de les causes anteriors han fet molts de mallorquins, menorquins, eivissencs i formenterins.
- D) Les traves burocràtiques, judicials, constitucionals i de tot tipus que encara ara, i pot ser darrerament encara més, hi posen les propies institucions públiques, que haurien d'esser capdavanteres per a desfer l'injustícia de l'intent de genocidi cultural que tanta estona fa ja que patim i que encara continua.
- E) Els hàbits de servilisme lingüístics, que a conseqüència de les causes anteriors hem anat adquirint la majoria dels illencs i que fan que es renunciï a la pròpia llengua en el propi país en adreçar-se a un no catalano-parlant, a un desconegut i fins i tot als propis fills si el conjuge és de diferent idioma.

3.- Que per suprimir les causes esmentades s'imposen una sèrie variada de mesures, com és ara:

- A) Promoure els canvis necessaris a la Constitució perquè aquesta deixi d'esser colonialista enfront a les llengües no-castellanes de l'Estat Espanyol.
- B) Garantir les campanyes informatives necessàries per a desfer els malentesos que sobre l'origen i el nom de la nostra llengua existeixen i per fer conèixer més la nostra llengua i literatura, l'història de la seva persecució, la nostra cultura popular, etc.
- C) Fer una campanya de canvi d'hàbits lingüístics, que condueixi el nostre poble a mostrar-se tal com és, a comunicar la seva llengua i no amagar-la, a fer-la servir sempre i amb tots.
- D) Mentres tant és mester fer ús dels drets lingüístics fins a l'enfront.

4.- Que emplaçam els partits polítics i les institucions perquè prenguin les iniciatives necessàries per introduir a la Constitució els esmentats canvis necessaris.

5.- Que oferim a tota casta d'institucions, organismes, sindicats, associacions, clubs, escoles, etc., la nostra ajuda i assessorament per a qualsevol iniciativa que en el sentit de potenciar l'ús quotidià de la nostra llengua vulguin emprendre.

Ciutat, 31 d'octubre de 1986

distribuidora Rotger s.a.

Llibres de text

Obres d'especialització pedagògica

Llibreria en general.

Joguineria didàctica

Papereria escolar

Material audiovisual

Material fungible d'aula.

Camí Vell de Buntola, 35

Polígon Son Castelló.

Tel.: 29 29 00

Ciutat de Mallorca

PRINCIPALS DECRETS DE DESENVOLUPAMENT DE LA LLEI DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

BOCAIB 15 de Setembre de 1986

El Reial Decret 2193/79, de dia 7 de setembre, va començar el camí per a la total recuperació i normalització de la llengua catalana als centres docents no universitaris de les Illes Balears.

Una vegada assolides les competències previstes als articles 10.21, 13 i 14 del nostre Estatut d'Autonomia, el Consell de Govern de la Comunitat Autònoma va aprovar el Decret 53/1985, que representa tota una passa més pel que fa referència a l'ensenyament de la llengua i la literatura catalanes a les escoles.

Finalment, el títol segon de la Llei 3/1986 de Normalització Lingüística ha vingut a fixar definitivament tot el que fa referència a l'ensenyament de la nostra llengua i literatura i ens assenyala quin és el camí que hem de seguir.

Des d'aquesta perspectiva, el Govern de la Comunitat Autònoma ha vingut treballant en aquest tema respectant les que, des del començament, han estat les línies mestres de la seva política lingüística: la necessitat de fer de la llengua un element d'identificació i d'unitat del poble de les Balears, la no discriminació dels no catalano-parlants, els quals han de veure en la llengua una eina per integrar-se dins la societat civil balear i la necessitat, reconeguda a l'Estatut, de l'estudi i la protecció de les modalitats lingüístiques pròpies de les Balears.

En conseqüència, amb la finalitat d'accelerar i refermar la normalització lingüística a les escoles, a proposta del Conseller d'Educació i Cultura i havent-ho considerat prèviament el Consell de Govern a la sessió de dia 28 d'agost de 1986 .

DECRET

Article 1.- 1.1. La llengua i la literatura catalanes s'impartiran a tots els nivells educatius no universitaris de forma obligatòria i en concordança amb els plans d'estudis generals d'acord amb el que estableix l'article 19.2 de la Llei de Normalització Lingüística .

1.2. Els programes d'ensenyament han d'assumir les modalitats lingüístiques pròpies de les Illes Balears sense perjudici de la unitat de la llengua catalana.

1.3. A l'educació especial, l'ensenyament de la llengua catalana es regirà mitjançant una Ordre del Conseller d'Educació i Cultura.

Article 2.- 2.1. En els centres docents no universitaris de les Illes Balears es podran impartir programes en llengua catalana d'acord amb el que estableix l'article 1, salvaguardant els drets que, en matèria lingüística, es deriven de l'article tercer de la Constitució.

2.2. La Conselleria d'Educació i Cultura determinarà els requisits que s'hagin d'acomplir per a la impartició de programes en llengua catalana.

Tot això, sense perjudici de les competències que, en relació amb aquest tema, puguin correspondre al Ministeri d'Educació i Ciència.

2.3. La Conselleria d'Educació i Cultura ha d'afavorir la implantació de programes en llengua catalana, especialment en les

àrees de socials i naturals, en les quals, d'acord amb els plans d'estudis estatals, s'han d'integrar continguts propis de les Illes Balears.

2.4. En col.laboració amb el Ministeri d'Educació i Ciència es podrà dictar la normativa oportuna per a la posada en funcionament de Centres d'Experimentació i innovació, els quals desenvoluparan programes específics en llengua catalana i n'avaluaran els diversos aspectes organitzatius i didàctics.

Article 3.- 3.1. Són competència de la Conselleria d'Educació i Cultura l'elaboració, l'aprovació, la modificació i la publicació dels programes i de les orientacions metodològiques per al desenvolupament de les ensenyances previstes al Decret present, que fixaran els continguts i els nivells bàsics de coneixement que els alumnes han d'assolir en els diversos cursos i cicles.

3.2. L'autorització preceptiva dels llibres de text i el material didàctic per a la impartició de les ensenyances previstes per aquest Decret serà competència exclusiva de la Conselleria d'Educació i Cultura.

No es podrà emprar, per tant, cap tipus de llibre de text que no hagi estat aprovat expressament per la Conselleria d'Educació i Cultura.

3.3. És també competència de la Conselleria d'Educació i Cultura l'aprovació de les versions en llengua catalana dels textos d'altres matèries que s'emprin en els centres de les Illes Balears.

Article 4.- D'acord amb el que s'estableix a l'article 19.3 de la Llei 3/1986 de Normalització Lingüística, els centres concertats que imparteixen ensenyaments regulats prenent com a base una llengua no oficial a la Comunitat Autònoma han d'impartir com a assignatures obligatòries la llengua catalana i la castellana, sense perjudici de la normativa que correspon a l'Estat dictar en aquesta matèria conforme a allò que es preveu a l'article 12.2 de la Llei Orgànica del dret d'Educació.

Article 5.- 5.1. En casos excepcionals i en les circumstàncies previstes a la legislació vigent, l'obligatorietat de l'aprenentatge de la llengua catalana podrà ésser objecte d'exempció.

5.2. No es podrà expedir el títol de Graduat Escolar a aquells alumnes que hagin començat l'E.G.B. a partir del curs acadèmic 1986/1987 i que no demostrin en acabar-la un coneixement suficient, oral i escrit, de la llengua catalana i de la castellana.

Això no obstant, l'acreditació del coneixement de la llengua catalana pot no ésser exigida als alumnes que hagin estat exempts durant qualque any escolar o hagin cursat qualque període de la seva escolaritat obligatòria fora de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, la Comunitat Valenciana i la Comunitat Autònoma de Catalunya.

Article 6.- 6.1. La Conselleria d'Educació i Cultura adoptarà les mesures necessàries per tal d'impulsar la utilització de la llengua catalana a tots els centres docents no universitaris de les Illes Balears, d'acord amb el que s'estableix als articles 22.1 i 22.2 de la Llei 3/1986 de Normalització Lingüística.

6.2 Els alumnes no podran ésser separats en centres diferents per raons de la llengua. Les autoritats educatives hauran d'adoptar les mesures necessàries per tal de fer efectiva l'execució del que

estableix aquest apartat.

Article 7.- 7.1. La Conselleria d'Educació i Cultura estimularà l'elaboració i la producció del material didàctic de i en llengua catalana. Per això, d'acord amb les disposicions legals vigents i amb les seves disponibilitats pressupostàries, ha d'instituir premis, concursos i qualsevol altra activitat que consideri pertinent.

7.2. En la mesura de les seves disponibilitats pressupostàries, la Conselleria d'Educació i Cultura prepararà un pla de creació d'un Centre de Recursos i Material per a l'Ensenyament De i En Llengua Catalana

Tots els centres docents de les Balears podran tenir accés a la utilització del material de l'esmentat centre.

Article 8.- 8.1. La Conselleria d'Educació i Cultura ha d'establir els requisits específics, amb excepció de la titulació general establerta pel Ministeri d'Educació i Ciència, que ha de reunir el professorat que imparteixi els ensenyaments regulats per aquest Decret en els diferents nivells educatius.

8.2. La Conselleria d'Educació i Cultura ha d'establir un sistema de cursos de perfeccionament i de reciclatge del professorat que faci efectiu l'acompliment del que s'estableix a l'article 23 i a les disposicions addicionals 6ena. i 7ena. de la Llei 3/1986 de Normalització Lingüística.

Article 9.- Contra les resolucions de la Conselleria d'Educació i Cultura que es desprenguin d'aquest Decret hom podrà presentar recurs en els terminis, les circumstàncies i les formes que preveu la Llei de Procediment Administratiu.

Article 10.- La Conselleria d'Educació i Cultura regularà la forma de fer efectius els drets que es reconeixen a l'article 18 de la Llei 3/1986 de Normalització Lingüística.

DISPOSICIÓ ADDICIONAL

Primera.- Per tal d'aconseguir l'aplicació plena d'aquest Decret i de les normes que el desenvoluparan, i mentre no existeixin altres competències educatives transferides, s'autoritza la Conselleria d'Educació i Cultura a establir amb el Ministeri d'Educació i Ciència els Convenis adients.

DISPOSICIÓ TRANSITORIA

Primera.- Mentre no sigui derogada expressament l'Ordre de 10 de setembre de 1985, de creació de la Comissió Tècnica d'Assessorament en matèria d'ensenyament de la llengua, la història i la cultura de les Balears, l'esmentada Comissió continuarà exercint la totalitat de les funcions que té encomanades.

En l'exercici de les seves funcions ha de respectar la funció consultiva de la Universitat de les Illes Balears, d'acord amb la Disposició Addicional Segona de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears.

DISPOSICIÓ DEROGATORIA

Queden derogats el Decret 53/1985, de 20 de juny, d'Ensenyament de la llengua i la literatura pròpies de les Illes Balears i les ordres de 10 de setembre del 1985 d'exempcions de l'obligatorietat d'aprenentatge de la llengua catalana en els centres docents no universitaris de les Balears i d'aprovació de llibres de text i material didàctic per als ensenyaments regulats pel Decret 53/1985.

DISPOSICIONS FINALS

Primera.- Es faculta el Conseller d'Educació i Cultura perquè

dicti les disposicions oportunes per al desplegament i l'aplicació d'aquest Decret.

Segona.- Aquest Decret començarà a vigir el dia en què es publicarà al "Butlletí Oficial de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears".

Donat a Palma de Mallorca, a dia vint-i-vuit d'agost de mil nou-cents vuitanta-sis.

El President,

Signat: Gabriel Cañellas Fons.

El Conseller d'Educació
i Cultura,

Signat: Francisco Gilet Girart.

BOCAIB 20 de Setembre de 1986

MODIFICACIÓ DEL DECRET REGULADOR DE L'ENSENYAMENT DE LA LLENGUA I LITERATURA CATALANES ALS CENTRES DOCENTS NO UNIVERSITARIS

El Butlletí Oficial de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears de data 20 de maig de 1986 publicava la Llei 3/86, de 29 d'abril, de Normalització Lingüística. Aquesta Llei, l'havia aprovada el Parlament de les Illes Balears per unanimitat. El Títol II de la Llei 3/86, que fa referència a l'ensenyament, estableix a l'article 19, apartat 1, l'obligatorietat de l'ensenyament de la llengua i literatura catalanes a tots els nivells, els graus i les modalitats no universitaris. L'apartat 2 d'aquest article fa referència a la dedicació horària de l'ensenyament de la llengua i la literatura catalanes, la qual ha d'estar en harmonia amb els plans d'estudis estatals i ha de ser com a mínim igual a la destinada a l'estudi de la llengua i literatura castellanes.

L'article 14 de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears confereix a la Comunitat Autònoma competència exclusiva quant a l'ensenyament de la llengua catalana, en harmonia amb els plans d'estudis estatals. Atès que la Comunitat Autònoma no ha rebut encara les transferències en matèria d'ensenyament, resulta que, mentre la Comunitat Autònoma és la que ha de regular tot allò que fa referència a l'ensenyament de la llengua i literatura catalanes, és el Ministeri d'Educació i Ciència el que ha de fixar els límits de l'harmonia abans esmentada i el que ha d'adoptar les mesures necessàries per a fer anar tot el que la Comunitat Autònoma de les Illes Balears ha legislat.

L'ensenyament obligatori de la llengua catalana fou establert pel Reial Decret 2913/1979, de 7 de setembre, el qual va romandre vigent fins que al 1985 el Consell de Govern de la Comunitat Autònoma aprovà el Decret 53/1985, de 20 de juny.

El començament de la vigència de la Llei de Normalització Lingüística aconsellà una revisió de la normativa anterior i, consegüentment, el Consell de Govern aprovà, el 28 d'agost de 1986, el Decret d'Ensenyament de la Llengua i Literatura Catalanes. Ara bé,

l'article 19, apartat 2, de l'esmentada Llei de Normalització Lingüística exigeix, com s'ha assenyalat anteriorment, que la dedicació horària de la llengua i la literatura catalanes sigui la mateixa que la dedicada a la llengua i literatura castellanes, la qual cosa implica una modificació de l'horari del pla d'estudis, ja que actualment aquesta equiparació no s'hi dona. De conformitat amb l'article 149 de la Constitució, l'òrgan competent per establir i modificar horaris de plans d'estudis és el Ministeri d'Educació i Ciència, atès que és el que marca l'harmonia amb els plans d'estudis a què es refereix l'article 14 de l'Estatut d'Autonomia.

El desenvolupament per a l'aplicació de la Llei de Normalització Lingüística, a l'article 19, duu implícita una dotació de professorat per a tots els centres d'ensenyament mitjans, ja que amb la introducció de l'ensenyament de la llengua catalana al C.O.U. i al 3r. Curs de 2n. Grau de F.P. i amb l'equiparació entre la dedicació horària de la llengua catalana i la castellana, el nombre d'hores ha d'incrementar-se. Totes aquestes consideracions, juntament amb la necessitat d'elaborar l'Ordre Ministerial que modificarà els horaris, han duit al Ministeri d'Educació i Ciència a comunicar a la nostra Comunitat Autònoma que pensa adoptar totes les mesures necessàries per tal d'executar el que estableix la Llei de Normalització Lingüística a partir del proper exercici econòmic, la qual cosa impossibilita l'esmentada aplicació abans del curs 1987/88.

En conseqüència, la no aplicació per part del Ministeri dels ensenyaments previst al Decret per als cursos de C.O.U. i 3er. del 2n. Grau de F.P. podria donar lloc a una discriminació entre els alumnes dels centres estatals i els dels no estatals; situació que no seria desitjable i que ocasionaria un greuge comparatiu. Per tant, es fa necessari d'arbitrar les mesures oportunes perquè, provisionalment i durant el curs 1986/87, la llengua i la literatura catalanes s'ensenyin a tots els nivells no universitaris, llevat del Curs d'Orientació Universitària i del 3r. curs de 2n. grau de F.P., restant vigent tota la normativa actual que regula l'horari de la llengua i literatura catalanes en els plans d'estudi.

Atès això, a proposta del Conseller d'Educació i Cultura, i havent-ho considerat prèviament el Consell de Govern d'aquesta Comunitat Autònoma a la sessió de dia 18 de setembre de 1986,

DECRET:

Article únic.- Queda modificat l'article 1r. del Decret 74/1986, de 28 d'agost, d'acord amb la redacció següent:

"1.1. La llengua i la literatura catalanes s'impartiran en tots els nivells educatius no universitaris de forma obligatòria i en concordança amb els plans d'estudis generals, d'acord amb el que estableix l'article 19.2 de la Llei de Normalització Lingüística.

1.2. Els programes d'ensenyament han d'assumir les modalitats lingüístiques pròpies de les Illes Balears sense perjudici de la unitat de la llengua catalana.

1.3. En els cursos de C.O.U. i de Tercer Curs de Segon Grau de F.P. l'aplicació d'allò que s'estableix als apartats anteriors queda condicionada que per part dels Òrgans competents siguin fixats els horaris lectius de la llengua i literatura catalanes.

1.4. A l'educació especial l'ensenyament de la llengua catalana es regirà mitjançant una Ordre del Conseller d'Educació i Cultura.

Disposició Final Primera.- Es faculta el Conseller d'Educació i Cultura per al desplegament i l'aplicació d'aquest Decret.

Disposició Final Segona.- Aquest Decret començarà a vigir el dia en què es publicarà al B.O.C.A.I.B.

Donat a Palma de Mallorca, a dia devuit de setembre de mil nou-cents vuitanta-sis.

BOCAIB 15 de Setembre de 1986

441 *Ordre del Conseller d'Educació i Cultura, de dia 29 d'agost de 1986, de regulació de les exempcions de l'aprenentatge de la llengua catalana.*

Senyors,

L'aparició de la Llei de Normalització Lingüística va fixar de manera clara i definitiva el camí que s'havia de seguir a les escoles per a la recuperació de la nostra llengua. El Decret 74/1986, ha fet una passa més i ha concretat de manera pràctica les indicacions de la Llei.

Ambdues normes reconeixen la possibilitat de concedir exempcions de l'obligatorietat de l'aprenentatge de la llengua catalana. Convé ara fixar-ne clarament la justificació i el sistema de concessió de les exempcions.

En conseqüència, d'acord amb les facultats que m'atorguen les disposicions legals vigents, tenc a bé d'emetre la següent

ORDRE:

1.1.- D'acord amb el que s'estableix a la disposició addicional quarta de la Llei 3/1985 de Normalització Lingüística, podran esser exempts de l'aprenentatge de la llengua catalana els alumnes que residixin temporalment a les Illes Balears. El procediment d'exempció es regirà pel que disposen aquesta ordre i la resta de la normativa que hi sigui aplicable.

1.2.- Unicament es podrà al·legar la residència temporal, quan el temps d'estada a les Illes Balears, és a dir, el temps que s'hi hagi residit més el temps previst de residència, sigui inferior a tres anys.

1.3.- L'exempció que es podrà concedir serà vàlida únicament per un any i podrà esser renovada anualment, havent-ho sol·licitat prèviament l'interessat, fins a un màxim de tres anys.

1.4.- La residència temporal es justificarà mitjançant certificat expedit per l'organisme o l'empresa on treballin l'interessat o el seu pare o tutor. En qualsevol cas, el certificat haurà d'indicar la data des de la qual es produeix la residència temporal i el temps previst d'estada a les Balears.

1.5.- En el cas de persones que treballin per compte propi el certificat de residència temporal, el substituirà una declaració jurada en els mateixos termes que els que s'expressen a l'apartat 1.4.

2.- En el cas d'alumnes que presentin deficiències psíquiques, les circumstàncies familiars i socials dels quals aconsellin que facin l'aprenentatge únicament en una llengua diferent de la catalana, podrà quedar sense efecte l'obligatorietat de l'aprenentatge de la llengua catalana, d'acord amb el que s'estableix a l'article 19 de la Llei 3/1986 de Normalització Lingüística.

Amb aquesta finalitat, els interessats, o els seus pares o tutors, hauran d'elevat petició d'exempció de l'aprenentatge de la llengua catalana a l'Honorable Senyor Conseller d'Educació i Cultura acompanyada de la pertinent certificació d'un psicòleg, un psiquiatra o un pedagog.

Mentre subsisteixi la deficiència, aquesta petició haurà de renovar-se anualment.

3.1.- D'acord amb l'article 20.2 de la Llei 3/1986 de Normalització Lingüística, no es podrà lliurar el títol de Graduat Escolar a aquells alumnes que havent començat l'E.G.B. a partir del curs 1986/1987 no demostrin, en acabar-la, un coneixement suficient, oral i escrit, de la llengua catalana i de la llengua castellana.

3.2.- El que es disposa a l'article 3.1. no serà aplicable als alumnes que durant la seva escolaritat obligatòria hagin obtingut l'exempció de l'aprenentatge de la llengua catalana a les Balears o a Catalunya i de la llengua valenciana a la Comunitat Valenciana.

Tampoc no serà d'aplicació per als alumnes que hagin cursat un o més cursos a Comunitats Autònomes diferents de les esmentades al paràgraf anterior.

3.3.- El que es disposa a l'apartat 3.2. serà efectiu sempre que les Comunitats Autònomes de Catalunya i València n'atorguin als estudiants de les Balears la reciprocitat en el tractament.

Amb la finalitat de fer efectiu el que s'expressa al paràgraf anterior, la Conselleria d'Educació i Cultura establirà els convenis oportuns amb els Departaments d'Educació de les Generalitats de Catalunya i València.

4.1.- Les exempcions de l'obligatorietat de l'aprenentatge de la llengua catalana s'hauran de sol·licitar mitjançant instància dirigida a l'Honorable Senyor Conseller d'Educació i Cultura i signada pel pare o tutor de l'alumne, o per l'alumne, en el cas que sigui major d'edat.

4.2.- Les instàncies s'hauran de presentar a la Conselleria d'Educació i Cultura abans del 30 d'octubre del curs per al qual hom en sol·licita l'exempció, o bé dins els 30 dies següents a la formalització de la matrícula, si es tracta de trasllat de matrícula viva.

4.3.- La sol·licitud d'exempció de l'obligatorietat de l'aprenentatge de la llengua catalana haurà d'anar acompanyada dels documents següents:

- Certificat de residència temporal, si hi pertoca, d'acord amb el que estableix l'article 1 d'aquesta Ordre.
- Certificat de deficiència psíquica o sensorial, si hi pertoca, d'acord amb el que estableix l'article 2 d'aquesta Ordre.
- Fotocòpia compulsada de l'expedient acadèmic de l'alumne.
- Qualsevol altra documentació que l'interessat consideri oportuna.

4.4.- Una vegada presentada la sol·licitud, els serveis tècnics de la Conselleria l'estudiaran i, un cop fetes les gestions que considerin oportunes, n'elaboraran una proposta de resolució, la qual, signada pel Director General d'Educació, serà elevada al Conseller d'Educació i Cultura, qui, abans del 30 de novembre, o dels 30 dies des de la presentació de la sol·licitud, en resoldrà.

4.5.- La Conselleria comunicarà als interessats el que s'hagi resolt.

4.6.- Igualment, de les resolucions adoptades, se'n donarà compte a la Direcció Provincial del Ministeri d'Educació i Ciència perquè les posi en coneixement dels centres on cursin estudis els alumnes afectats.

4.7.- Hom podrà recórrer les resolucions adoptades per la Conselleria en els terminis i les circumstàncies que preveu la Legislació vigent.

5.- Queda derogada l'Ordre del Conseller d'Educació i Cultura de 10 de setembre del 1985, per la qual es regulaven les exempcions de l'obligatorietat de l'aprenentatge de la llengua catalana.

6.- Aquesta Ordre començarà a vigir el dia en què es publicarà al "Butlletí Oficial de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears".

BOCAIB 15 de Setembre de 1986

440 *Ordre del Conseller d'Educació i Cultura, de dia 29 d'agost de 1986, de regulació de l'ensenyament en Llengua Catalana en els centres docents no Universitaris de les Illes Balears.*

Senyors,

D'acord amb el Decret 74/1986, de dia 28 d'agost, que regula l'ensenyament de la llengua catalana a les Illes Balears, i en ús de les atribucions que em confereixen les disposicions legals vigents, tenc a bé d'emetre la següent

ORDRE

1.- D'acord amb l'article 2 del Decret 74/1986, de dia 28 d'agost, de regulació de l'ensenyament de la llengua catalana a les Balears, els centres docents no universitaris de les Illes que rebin l'autorització pertinent, podran impartir programes en llengua catalana, en les condicions que s'estableixen a l'Ordre present.

2.1.- La implantació de programes en llengua catalana, tant si es tracta de programes que comprenen la totalitat d'un cicle, com si es tracta de programes d'àrees concretes, ha de fer-se de manera gradual i ha de començar sempre pel cicle o el curs inferiors de l'E.G.B., per tal d'anar avançant progressivament.

2.2.- En cap cas no podran aplicar-se programes en llengua catalana, ni a l'E.G.B. ni als Ensenyaments Mitjans, si prèviament no s'ha implantat l'ensenyament d'aquesta llengua en els cicles i/o els cursos inferiors.

2.3.- Els centres que utilitzin la llengua catalana com a idioma vehicular de l'ensenyament han d'adoptar les mesures necessàries perquè, com a mínim, dins un mateix cicle educatiu no es vegi interrompuda la utilització d'aquesta llengua.

3.1.- Els centres que desitgin implantar programes en llengua catalana hauran de presentar, abans del 31 de desembre de l'any anterior al del començament de la implantació d'aquests programes, la documentació següent:

A. Instància dirigida a l'Honorable Senyor Conseller d'Educació i Cultura, signada pel Director del Centre.

B. En el cas de centres concertats i públics:

- Acta de l'acord del Consell Escolar adoptat per majoria absoluta, signada per tots els components d'aquest organisme, amb expressió de la representació que hi ostenten.

- Estudi sòcio-lingüístic de l'alumnat.

- Acord del Claustre de Professors pel qual s'aprova el pla pedagògic que es vol implantar al centre.

- Projecte pedagògic que hi pensen implantar, tan detallat com sigui possible.

C. En el cas de centres no concertats, se substituirà l'acord del Consell Escolar per una sol·licitud del titular del centre acompanyada d'acord favorable dels òrgans col·legiats del centre degudament signat.

La resta de la documentació a presentar serà la mateixa que per als centres concertats.

3.2.- Una vegada rebuda la sol·licitud a la Conselleria, els ser-

veus tècnics pertinents d'aquesta n'elaboraran l'informe. Per a la confecció d'aquest informe podran realitzar les gestions i demanar les informacions que considerin oportunes.

Posteriorment, n'elevaran proposta de resolució al Conseller d'Educació i Cultura.

3.3.- La Conselleria en traslladarà l'informe i la proposta de resolució al Ministeri d'Educació i Ciència de la manera que reglamentàriament es determinarà.

El Ministeri d'Educació i Ciència n'adoptarà raonadament i dins l'àmbit de les competències estatals la resolució definitiva.

3.4.- Se n'haurà de comunicar al director del centre interessat la resolució definitiva, abans del 31 del mes de maig següent a la data de presentació de la sol·licitud.

4.1.- Les autoritzacions que se'n concediran seran sempre per a cursos complets i tindran caràcter provisional durant un any escolar. Si no hi ha causa que en motivï la revocació, les autoritzacions s'entendran definitives, una vegada acabat el termini de provisionalitat.

4.2.- Els centres que imparteixen programes en llengua catalana estaran obligats a facilitar a la Conselleria d'Educació i Cultura tota la informació que aquesta els sol·liciti en relació amb aquests ensenyaments.

4.3.- En la impartició de programes en llengua catalana, mai no podran utilitzar-se llibres de text que la Conselleria d'Educació i Cultura no hagi aprovat.

5.- En el termini de tres mesos a partir del dia en què es publicarà aquesta ordre, la Conselleria d'Educació i Cultura realitzarà una enquesta que permetrà de conèixer la situació real de l'ensenyament en català a tots els centres de les Illes Balears.

6.- Aquesta Ordre començarà a vigir el dia en què es publicarà al "Butlletí Oficial de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears".

BOCAIB 10 de Novembre de 1986

540 ORDRE DEL CONSELLER D'EDUCACIO I CULTURA, DE DIA 29 DE SETEMBRE DE 1986, PER LA QUAL S'ESTABLEIX EL PLA DE RECICLATGE DEL PROFESSORAT I ES FIXEN LES TITULACIONS QUE CAL TENIR PER TAL D'IMPARTIR L'ENSENYAMENT DE I EN LLENGUA CATALANA.

Srs.:

La Llei 3/1986, de 29 d'abril, de Normalització Lingüística marca dins el Títol II les pautes a què s'ha d'ajustar l'ensenyament de la llengua i la literatura catalanes a les Illes Balears.

El Decret 74/1986, de 28 d'agost, desplega el Títol II de la Llei esmentada i concreta molt més quina ha de ser la mecànica per a l'ensenyament de i en català a les nostres Illes.

L'article 8.1 de l'esmentat Decret determina que la Conselleria d'Educació i Cultura ha de fixar els requisits específics, amb excepció de la titulació general establerta pel Ministeri d'Educació i Ciència, que ha de reunir el professorat de llengua catalana als diferents nivells no universitaris.

En conseqüència, atesa la necessitat de regular aquestes matèries, i d'acord amb la disposició final primera del Decret 74/1986, de 28 d'agost,

ORDRE

1.- Les titulacions que hauran de posseir els docents que vulguin impartir classes de llengua i literatura catalanes als diferents centres docents de les Illes Balears seran les següents:

1.1.- Pre-Escolar i E.G.B.:

— Títol de Professor d'E.G.B. especialitzat a l'àrea de Filologia Catalana.

— Títol de Professor d'E.G.B. i estar en possessió del Títol de Professor de Llengua Catalana de les Illes Balears.

1.2.- B.U.P., F.P. i C.O.U.:

— Títol de Llicenciat en Filologia Catalana de qualsevol Universitat Espanyola.

— Títol de Llicenciat en Filologia Hispànica i estar en possessió del títol de Professor de Llengua Catalana de les Illes Balears.

— Títol de Llicenciat en Filologia Romànica i estar en possessió del títol de Professor de Llengua Catalana de les Illes Balears.

1.3.- A l'efecte de poder impartir classes de llengua i literatura catalanes a les Illes Balears, es consideraran equivalents al títol de Professor de Llengua Catalana de les Illes Balears els títols corresponents de la Generalitat de Catalunya i de la Generalitat Valenciana.

1.4.- A més dels títols assenyalats al punt 1.1. d'aquesta Ordre, es consideraran vàlids per a impartir classes de llengua i literatura catalanes els títols que siguin considerats equivalents per la Conselleria d'Educació i Cultura havent examinat prèviament l'informe de la Comissió Tècnica d'Assessorament.

1.5.- A partir de l'entrada en vigor d'aquesta Ordre, els centres docents tendran 60 dies per a comunicar a la Conselleria la relació dels professors que hi imparteixen la llengua i la literatura catalanes amb expressió de les titulacions de cada un d'ells degudament acreditades.

1.6.- Per a impartir classes de llengua i literatura catalanes als nivells no universitaris que no s'han especificat al punt 1.1. d'aquesta Ordre, caldrà estar en possessió dels títols o les condicions acadèmico-administratives que es requereixen per a cada un d'aquests ensenyaments i, a més, estar en possessió del títol de Professor de Llengua Catalana de les Illes Balears.

2.- La Conselleria d'Educació i Cultura organitzarà un pla de Cursos de Reciclatge per al professorat de les Illes i establirà el pertinent conveni amb la Universitat de les Illes Balears per tal de dur-lo a terme.

3.1.- L'estructura del pla de reciclatge serà la següent:

A- Nivell Llindar: Serà un curs dirigit als no catalanoparlants i actuarà com a curs introductor al reciclatge.

B- Nivell Elemental: Aquest Nivell tindrà dos cursos. La superació d'aquest nivell donarà opció al diploma de capacitació.

C- Nivell Superior: Constarà d'un sol curs, la superació del qual donarà opció al títol de Professor de Llengua Catalana de les Illes Balears.

3.2.- Les assignatures i els programes de cada curs són els que figuren a l'annex d'aquesta Ordre.

3.3.- La Universitat lliurarà al professor que superi el nivell elemental un certificat amb el qual la Conselleria d'Educació i Cultu-

ra lliurarà a l'interessat el diploma de capacitació. L'esmentat diploma de capacitació facultarà el professor que el posseeixi per a impartir classes en català a tota l'E.G.B. i per a fer classes de llengua catalana a Pre-Escolar i al Cicle Inicial d'E.G.B.

Quan un professor hagi superat el nivell superior del reciclatge, la Universitat li lliurarà un certificat acreditatiu de tal circumstància. A la vista d'aquest certificat, la Conselleria d'Educació i Cultura expedirà a favor de l'interessat el títol de Professor de Llengua Catalana de les Illes Balears.

El títol de Professor de Llengua Catalana facultarà l'interessat per a impartir classes de català a E.G.B.

Ambdós títols, el Diploma de Capacitació i el de Professor de Llengua Catalana, faculten els interessats sempre que compleixin els requisits acadèmic-administratius exigits per a poder impartir classes en llengua catalana als diferents nivells educatius no universitaris.

3.4.- Per a aquells alumnes que vulguin superar el reciclatge sense cursar la totalitat del pla, s'estableixen les proves següents:

Accés I.- Superar aquesta prova dóna accés al Nivell Elemental sense cursar el Nivell Llar. Aquesta prova és exclusivament per a no catalanoparlants.

Accés II.- Superar aquesta prova equivaldrà a superar el nivell elemental i per tant donarà accés directe al nivell superior i també al diploma de capacitació.

Accés III.- Aquesta prova equivaldrà a superar tot el pla de reciclatge i per tant donarà accés directe al títol de Professor de Llengua Catalana de les Illes Balears.

Els programes sobre els quals versaran les proves d'accés figuren a l'annex II d'aquesta Ordre.

Les proves d'accés es realitzaran el juny i el setembre de cada any en les dates en què, oportunament i amb una antelació mínima d'un mes, s'anunciaran en els mitjans de comunicació social de Balears.

3.5.- Per a matricular-se als Cursos de Reciclatge s'haurà d'estar en possessió de qualcuna de les titulacions següents:

- Títol de Professor d'E.G.B.
- Títol de Llicenciat en qualsevol Facultat o Escola Tècnica Superior.
- Títol de qualsevol Escola Universitària.

La matrícula serà exclusivament oficial i es formalitzarà al lloc que oportunament designarà la Universitat de les Illes Balears.

4.- Els professors que en el moment de publicar-se aquesta Ordre hagin superat els dos primers cursos de reciclatge podran sol·licitar el corresponent certificat acadèmic i, a continuació, el diploma de capacitació.

5.- Queda derogada l'Ordre del Conseller d'Educació i Cultura de 15 de gener de 1986, per la qual s'aproven els programes dels cursos de reciclatge, i que fou publicada al B.O.C.A.I.B. núm. 3 de 30 de gener de 1986.

6.- Aquesta Ordre començarà a vigir el dia en què es publicarà al Butlletí Oficial de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

Donada a Palma de Mallorca, a dia vint-i-nou de setembre de mil nou-cents vuitanta-sis.

SOBRE NORMALITZACIO LINGUISTICA

Josep M. Llompart

Ja t'aniràs castellanitzant a poc a poc. Es qüestió d'una estona de paciència, quatre o cinc segles, i tot anirà com una seda... ¿Què us sembla? Doncs an aquesta exhortació filisteia, jo i els qui com jo pensen i senten, pocs o molts, vet aquí la resposta que donariem: "No volem!"

Joan Alcover (1903)

**normalització
lingüística
a debat**

Hom es preocupa, o se n'ha hagut de preocupar en determinades conjuntures històriques, per la situació del francès en el Quèbec, per la situació del neerlandès a Flandes o per la situació del castellà —i amb quins escarafalls sentimentals!— a Filipines o a Califòrnia. A tots aquests països s'han produït situacions diglòssiques, resoltes, o en vies de resoldre's, bé per la normalització de la llengua baixa —cas del Quèbec i de Flandes—, bé per la substitució lingüística —cas, ai las!, de Filipines i de Califòrnia—. Ningú no s'ha hagut de preocupar, emperò, per la sort de la llengua francesa, ni de la llengua neerlandesa, ni de la llengua castellana.

Ben diferent és el nostre cas. No es tracta d'un problema limitat a un espai geogràfic concret, sinó estès a tot arreu de l'àrea lingüística que ens és pròpia. Si el francès fos expulsat del Quèbec, romandria viu i esponerós a la resta de la Francofonia; si el neerlandès desaparegués de Flandes, trobaria un refugi segur a Holanda; si el castellà fos definitivament esborrat —oh desgràcia!— de les Filipines i de Califòrnia, es mantindria, tan gloriós com de costum, a l'Estat espanyol i, més o menys, a totes i a cada una de les "veinte naciones". Fins i tot si el gallec es morís a Galícia, perviuria encara, emmascarat i dissimulat, a Portugal i en el Brasil.

Però si arribava un dia que el català deixàs d'usar-se en els Països Catalans, no li restaria cap més camí que el del cementiri: a fer vaumes vora la humil sepultura del dàlmata i la tomba fastuosa del llatí. Nosaltres no tenim rerapaís lingüístic. A nosaltres no ens ha de preocupar la vida del català en un lloc concret, sinó, "tout court", la vida del català.

La situació és evidentment greu. Si no amagam el cap sota l'ala i consideram amb valentia, sense miratges consoladors, la realitat sociolingüística dels Països Catalans, podem comprovar com s'hi perfila, cada cop amb més fermesa, la superació de la secu-

lar situació de diglòssia per la via de la substitució lingüística. A la Catalunya del Nord (és a dir a les comarques catalanes sotmeses a sobirania francesa) i a la Franja d'Aragó aquesta substitució ja ha arribat gairebé a consumir-se, i si el català s'hi manté encara una mica és només per l'esforç desesperadament voluntarista d'unes minories. En el País Valencià el procés és accelerat i ja ha tocat sostre en determinats sectors socials. En el Principat i a les nostres illes la situació és aparentment més favorable, però el procés també s'hi ha engegat i va fent via davall davall, a les sordes, com un foc colgat.

D'unes enquestes realitzades no fa gaire a Catalunya, hom arribava a la conclusió que, si bé el coneixement del català havia augmentat d'una manera satisfactòria, havia minvat, en canvi, el seu ús social, de manera que es podia preveure, en un futur més o menys remot, la seva reducció a llengua de cultura. I ja sabem com acaben les llengües que són només "de cultura". És aquella possible —i terrible— "llatinització" que jo mateix, amb gran escàndol dels filisteus, dels optimistes a ultrança i dels estruços, vaig denunciar fa una partida d'anys.

¿Us heu deturat a observar quina és la llengua habitual de relació entre els nostres escolars, entre els nostres estudiants, entre el nostre jovent en general, siguin o no de família castellanoparlant? Observau-ho, i no únicament a les Illes, sinó a tot arreu, i treis-ne conclusions. No us costarà gaire d'imaginar un futur en què el català serà conegut de tothom, en què tots els rètols del carrer seran en català i en què tots els actes oficials es faran en català; però en què la llengua d'ús habitual, la llengua del carrer, la llengua normal i quotidiana de comunicació, serà el castellà. És, més o menys, allò que li va passar al llatí.

Aquestes reflexions meves han estat qualificades de catastrofistes i àdhuc d'apocalíptiques. Ni una cosa ni l'altra: senzillament realistes. I si volem sortir endavant, la primera cosa que cal que ens imposem és el més cru i més fred dels realismes. Al capdavall, si jo cregués que el procés de substitució lingüística és irreversible, seria el primer a creuar-me de braços i esperar que es consumàs. I sé cert que no caldria tenir quatre o cinc segles de paciència, com creia Joan Alcover. Una vintena d'anys i llestos.

Davant una situació com la nostra, no hi valen lleis ni decrets de normalització lingüística. És clar que el marc legal és necessari, però allò que en defi-

nitiva comptarà i valdrà és la nostra actitud, la nostra voluntat. No són les lleis el que normalitza una llengua, sinó la voluntat dels qui la parlen. A mi ja em va bé la Llei de Normalització aprovada pel Parlament de les Illes. Tant de bo si se n'aplicava amb rigor només un cinquanta per cent! Allò que no em va bé són les actituds febles, les transaccions contemporitzadores, les positures còmodes, la beateria que crec que tot va de la millor manera possible i les inèrcies inconscients. Repetesc que som nosaltres, no les lleis, qui hem de dur a terme la normalització del català. Nosaltres, amb la convicció que en aquesta tasca ens hi jugam la pell col·lectiva, el ser o el no ser del nostre país.

No cal discutir, em pens, les claus, els mètodes i les normes de conducta lingüística imprescindibles per a aquesta normalització. Fet i fet ja les sabem. Només vull insistir en un punt: la normalització no s'aconseguirà mentre l'ús del català —dic l'ús, no el coneixement— en tots els registres i en tots els nivells, no sigui una *necessitat* per a tots els que viuen i treballen en els Països Catalans. No una

necessitat violenta ni imposada, sinó assumida com la cosa més natural del món. Com assumim la necessitat d'usar el francès si volem viure i treballar a Rouen, o d'usar l'alemany si volem viure i treballar a Frankfurt.

Aquesta idea de *necessitat* ha de presidir la nostra actitud lingüística, sense esgarips ni traumes, però amb absoluta fermesa. I no hi ha dubte que dins el marc legal que tenim, si sabem potenciar-lo com cal, aprofitant-ne totes i cada una de les possibilitats, la creació d'aquesta *necessitat* és del tot factible. Tot depèn —deixau-m'ho dir una vegada més— de nosaltres, de la nostra voluntat.

El futur de la llengua està, doncs, en les nostres mans. I pensant en aquest futur, enfront dels filisteus que tiren la pedra i amaguen la mà, dels optimistes frívols que pensen que ja tenim la seu plena d'ous i dels estruços que amaguen el cap sota l'ala, he de proclamar un optimisme profund. Sabem quin és el mal i sabem com conjurar-lo. Encara hi som ben a temps. El procés de substitució lingüística s'invertirà *si volem*. I vull creure que *ho volem*.

Estudiantes KONTIKI 86

Programa de Viajes

La mayor organización de viajes para estudiantes
12 años y más de 100 mil estudiantes son el exponente
de nuestra experiencia y éxito.

SOLICITE EL PROGRAMA DE VIAJES 1986

Estudiantes

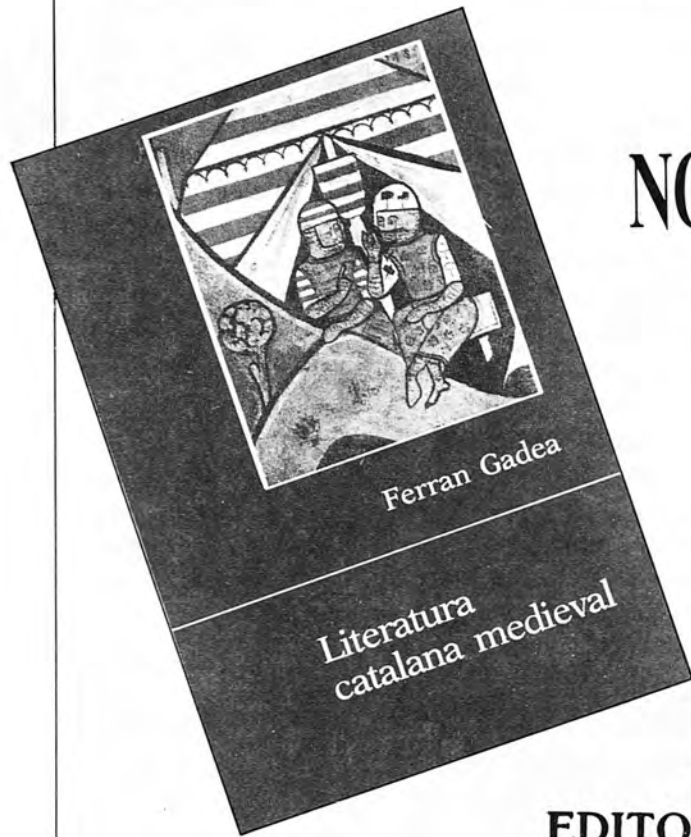
VIAJES
KONTIKI
GAT 86

Oficinas Centrales
Paseo Marítimo, 13-15
Tels. (971) 28 48 08 - 28 93 00
07014 PALMA DE MALLORCA

Delegación Valencia
Pasaje Rex. 5
Tel. (96) 3527569
46002 VALENCIA

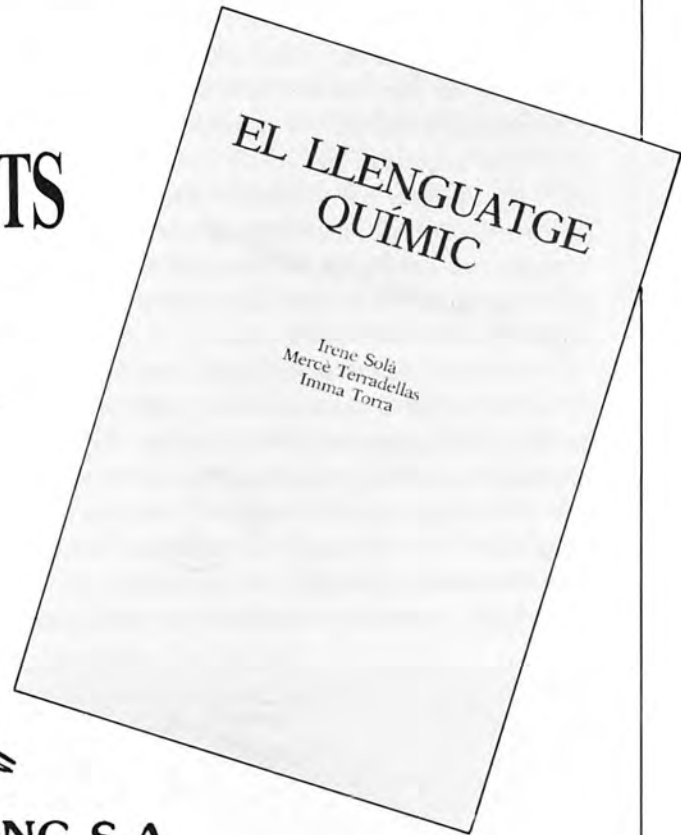
Delegación Madrid
Entrearroyos, 17
Tels.: (91) 4391909-4399292
(Moratalaz) 28030 MADRID

MÉS LLIBRES EN CATALÀ:

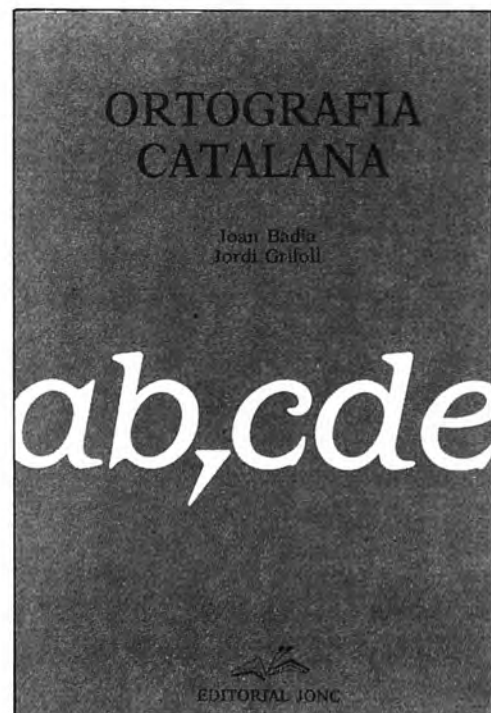
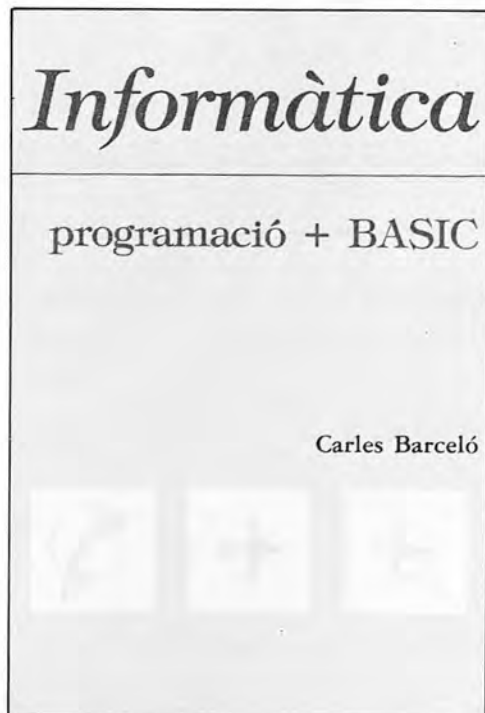

NOVETATS

86/87

EDITORIAL JONC S.A.

Comandes: (93) 235 22 08 - 235 61 08

**normalització
lingüística
a debat**

CONCLUSIONS DE LA PRIMERA JORNADA
SOBRE ENSENYAMENT EN
LLENGUA CATALANA A BUP, FP i COU

I

L'ensenyament en català: una necessitat.

La situació actual de l'ensenyament a les Illes és excepcional: la regulació jurídica del procés de normalització lingüística correspon al govern de la Comunitat Autònoma, mentre que el M.E.C. té les competències tècniques. Aquest sistema ha demostrat la seva inoperativitat, per això és necessari reclamar que altres sectors directament implicats en l'educació —centres, professors, etc.— prenguin el protagonisme que aquells han oblidat i exigeixin l'impuls institucional per aconseguir que l'ensenyament en llengua catalana sigui un fet normal i generalitzat a les nostres escoles.

Com que no podem deixar de banda el dret de rebre i d'impartir classes en la nostra llengua, cal que els centres adoptin el compromís de plantejar-se una política lingüística clara i estimulin els consells escolars per tal que facin seva la iniciativa d'implantar d'una manera plausible i progressiva l'ensenyament en la nostra llengua. És impensable una societat normal en què l'ensenyament es faci en una llengua diferent a la pròpia. Cal entendre que en aquests moments es discrimina, encara que en la majoria de casos amb el seu consentiment, els alumnes que reben ensenyament sols en castellà. Els mallorquins perquè se'ls impedeix estudiar en la llengua pròpia en el seu territori; els castellanoparlants perquè se'ls priva d'un important i eficaç element integrador: l'escola.

També és necessari sensibilitzar el cos social escolar sobre la importància de l'ús habitual de la llengua catalana en qualsevol relació escolar o extraescolar (documentació relacionada amb els organismes oficials, documentació acadèmica de la pròpia escola, comunicats, etc.) i exigir a les dues administracions, tant l'estatal com l'autonòmica, que apliquin la Llei de Normalització Lingüística pel que fa a l'ús de la llengua catalana.

II

Mètodes d'implantació de l'ensenyament en català.

La introducció de la llengua catalana en l'ensenyament a les Illes Balears ha de tenir com a objectiu principal fer possible que el seu ús, cada cop

més en retrocés, s'estengui a tota la població i a tots els àmbits. Per tant, si les disposicions i mètodes adoptats no ho aconsegueixen, cal revisar-los.

En aquests moments després de vuit cursos d'haver-se introduït, de forma parcial, l'ensenyament de la llengua en els programes educatius de les Illes, ja ha quedat ben palès que no és suficient per assolir ni de bon tros l'objectiu esmentat. Això obliga a cercar noves vies de solució. El que ara cal és fer extensiu l'ensenyament en català al major nombre possible d'estudiants.

La implantació de l'ensenyament en català planteja, en primer lloc, la qüestió d'organitzar grups exclusivament en català o grups amb algunes assignatures en català. A hores d'ara, com que la normativa vigent deixa la iniciativa als centres, cada un d'ells ha d'adoptar el mètode que cregui més adient al seu cas. Així i tot, cal tenir en compte que, en aquests moments, sembla preferible anar introduint part de les assignatures en català (com a mínim dues) si la mesura pot afectar tots els grups. D'aquesta manera es fa possible que un major nombre d'alumnes rebi ensenyament en la llengua de les Illes i, alhora, cada centre pot atendre millor les seves estratègies d'organització —horaris, professorat, etc.—. Així també es possibilita que afecti sectors que d'altra manera no la voldrien assumir i, l'experiència ens ho demostra, en la gran majoria de casos les excessives prevencions o el rebuig del català com a llengua vehicular de l'ensenyament es fonamenten en la desinformació que sobre el tema hi ha. Altrament no s'explicaria com, després d'haver-ho experimentat, la pràctica totalitat d'alumnes passen a ser-ne decidits partidaris.

Finalment ens hem de referir a l'existència, des de ja fa bastant de temps, d'un ensenyament en català a mig camí i localitzat sobretot als centres de la part forana. En aquests casos el professor sol explicar la seva assignatura en català, però el llibre de text és, generalment, en castellà. És evident que aquesta solució, única possible en altres moments, ha de ser superada per tal que sigui realment efectiva.

III

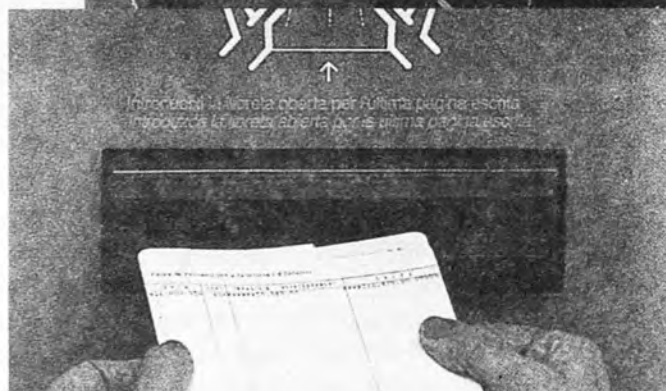
L'ensenyament en català i el paper de les institucions.

No hi ha cap llengua que pugui sobreviure en

CAIXA DE PENSIONS

Servei
Caixa Ràpida

Ara, a "la Caixa," les llibretes també treballen a la tarda.

La Caixa de Pensions presenta una novetat en exclusiva: els caixers automàtics del Servei Caixa Ràpida també funcionen amb la **llibreta**. Així, tots els nostres clients poden

actualitzar, treure o ingressar diners ràpidament, **tot el dia**.

"la Caixa"
CAIXA DE PENSIONS

condicions de normalitat sense comptar amb l'impuls institucional, encara que sigui una llengua oficial d'àmbit estatal. Molt més difícil és per a aquelles llengües no-oficials o que han de compartir l'oficialitat en el seu territori amb una altra, com ocorre en el nostre cas.

Es, per tant, imprescindible que les institucions atorguin l'impuls necessari a la llengua catalana en tots els àmbits socials i, pel que fa al tema que ara tractam, que la voluntat normalitzadora es manifesti en el camp de l'educació, cosa que fins ara no succeeix.

A pesar dels límits restrictius marcats per la Constitució Espanyola, la Llei de Normalització Lingüística podria haver estat molt més avançada en la forma de considerar l'oficialitat de la llengua catalana a les Illes Balears. Així i tot, com que les mancances són tantes, permet fer molt a favor de la llengua catalana i la seva normalització. Però les dues administracions públiques, l'autonòmica i l'estatal, no volen o són incapaces de dissenyar un projecte de normalització lingüística globalitzat, amb uns objectius clars, amb uns terminis concrets, amb uns punts d'acord. Ambdues administracions no fan gairebé res en sentit positiu i s'excusen en la responsabilitat de l'altra. En aquest sentit, sembla que cap de les dues no fa res perquè pugui superar-se la situació d'estancament en què ens trobam. Concretar els seus deures els suposaria una quantitat considerable d'obligacions que no volen assumir.

Això explica que, encara que la Llei de Normalització Lingüística parli de l'obligació de promocionar l'ensenyament en català, aquest continui penat pel decret i les ordres posteriors. Per poder utilitzar la llengua del país s'han de superar una llarga sèrie d'entrebancs, inèrcies, prejudicis, mancances, que ho fan realment difícil. I, en canvi, no hi ha cap normativa que l'impulsi i l'afavoreixi: ajudes als centres que ensenyin en català, ordres que estableixin l'ús del català com a vehicle d'ensenyament en un nombre mínim d'assignatures (com succeeix a altres comunitats autònomes), etc. Sembla més lògic que les dificultats administratives, a partir d'una llei de normalització lingüística, haurien de ser per a aquells centres i persones que rebutgen l'ensenyament en la llengua pròpia de les Illes Balears i no a l'inrevés, com succeeix ara.

El Ministeri per la seva banda, considera la normalització lingüística com un objectiu, si no és a combatre, d'última categoria. Si no fos així,

com s'explicaria la diferència de tracte que rep aquest tema en relació a altres (Reforma, formació del professorat, etc.) quan s'han de tractar aspectes com formació de grups, reciclatge i trasllats de professors, mètode d'implantació de les experiències, etc. etc.

Es greu que l'única via de normalització per a l'ensenyament en català passi exclusivament per les iniciatives voluntaristes dels ensenyants, sempre amb entrebancs i penalitzades per les dues administracions, perquè no són suficients per aconseguir que l'ensenyament en català arribi a ser majoritari. De continuar així, mai assolirà els àmbits més rutinaris del món de l'ensenyament.

IV

El model de llengua oral a usar a les classes.

Un dels problemes greus en què es troba la llengua catalana és la manca d'un estàndard oral assumit per tothom. Les causes són, com sempre, polítiques, principalment. Si la llengua catalana no hagués sofert cap tipus de repressió ni marginació, avui tothom coneixeria i podria emprar amb naturalitat un estàndard oral per als usos públics. Però l'ús obligat del castellà en aquests àmbits, ha fet que, en el moment de poder tornar a usar-hi el català, els parlants no tinguem clar quina és aquesta llengua.

La necessitat de l'estàndard oral en català és innegable, com ho és en qualsevol altra llengua. L'escola és un factor més en la seva consecució, però no l'únic. Així i tot, cal que els professors que ensenyen en llengua catalana tinguin present aquesta fita com a objectiu a assolir progressivament.

V

Problemes específics per assignatures.

Totes les assignatures comparteixen bàsicament els mateixos problemes específics. Per una banda la insuficiència del material didàctic disponible i, de l'altra, la necessitat de reciclatge i d'estabilitat dels professors en alguns centres.

Entre les possibles solucions generals que s'aporten cal destacar la necessitat, que hi hagi més coordinació entre els professors que ensenyen en català i un impuls institucional de suport als professors i centres que hi treballin (ajudes, subvencions, assessoraments, etc.).

a) Material didàctic:

En primer lloc és necessari que hi hagi una

major informació sobre el material didàctic existent en llengua catalana. Seria convenient que hi hagués un punt de centralització on es pogués consultar tot el material didàctic existent.

Encara que durant els darrers anys s'ha produït un notable augment de llibres de text en llengua catalana, encara n'hi ha una greu deficiència. Quan per a una assignatura i un nivell determinat hi ha llibres de text en català, cosa que no ocorre sempre, la tria possible sempre és molt limitada.

També és necessari que les biblioteques dels centres disposin de més material didàctic en català (llibres de consulta, bateries d'exercicis, audiovisuals, vocabularis específics, etc.), per això seria bo que les institucions dedicassin part del seu pressupost a subvencionar centres escolars amb aquesta finalitat.

Cal donar difusió al material didàctic que elaboren els professors i que pot ser útil a altres ensenyants de la mateixa matèria.

En algunes assignatures, com Llatí i Grec, s'apunta la necessitat de formar grups de treball per elaborar un material didàctic apropiat al primer nivell per tal de poder-lo experimentar el curs vinent.

b) Reciclatge de professors:

Cal fugir del reciclatge de tipus voluntarista i parcial. Es necessari que el reciclatge sigui obligat per a tots els professors (tal com preveu la Llei de Normalització Lingüística) i, per tant, inclòs en l'horari escolar de cadascú i no com una càrrega extra.

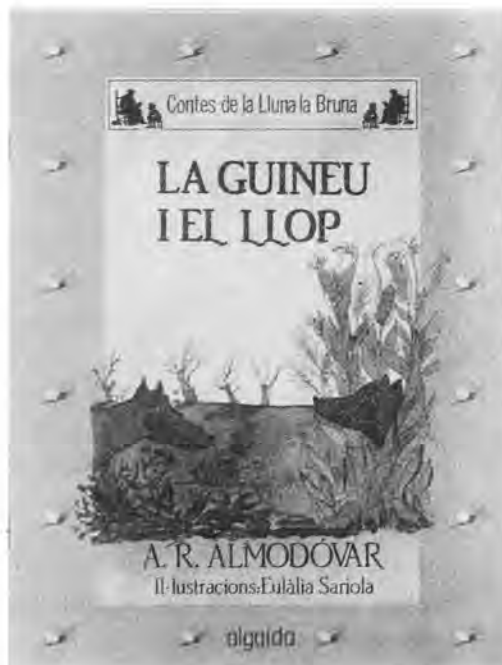
S'ha d'implantar un sistema de reciclatge adequat als professors d'ensenyament mitjà, tant pel que fa a la metodologia com als continguts. No ha de ser un reciclatge enfocat a preparar per a l'ensenyament DE la llengua, sinó a l'ensenyament EN català.

c) Estabilitat i trasllat dels professors:

Es necessari que el Ministeri estableixi un sistema que pugui garantir la continuïtat de l'ensenyament en català en els centres que l'hagin iniciat. Això suposa donar estabilitat als professors que hi participen i, d'altra banda, exigir que els professors que s'hi incorporen puguin ensenyar en català, així com tenir-ho en compte a l'hora de les substitucions. En aquest sentit, és urgent la transferència de competències en matèria d'educació per poder donar solucions a aquests problemes.

Palma, 21 de novembre de 1986

DISTRIBUCIÓ EXCLUSIVA: ANAYA

Contes de la Lluna la Bruna

1. La mona capritxosa
2. La nena del sarró
3. De fulla en fulla
4. El gall Quiriquet
5. La princesa muda
6. Jo, lleó!
7. Els tres porquets
8. Els dotze lladres
9. La nena que reia perles
10. La guineu i el llop
11. En Peret i la bruixa Garbuixa
12. El castell d'iràs i no tornaràs
13. Els animals porucs
14. El benèit del meu poble
15. Els tres torets
16. El mig pollet i el mig ralet
17. En Perot Malestrampes
18. La destal d'or
19. Les tres preguntes del rei
20. El parlament del animals

algaida

PROYECTO DE PRESUPUESTOS 87

Módulo económico de distribución de fondos públicos para sostenimiento de Centros Concertados.

Uno. De acuerdo con lo establecido en los apartados segundo y tercero, del artículo cuarenta y nueve de la Ley Orgánica ocho/mil novecientos ochenta y cinco, de tres de julio, Reguladora del Derecho a la Educación, el importe del módulo económico por unidad escolar, a efectos de distribución de la cuantía global de los fondos públicos destinados al sostenimiento de los Centros Concertados para el año mil novecientos ochenta y siete, es el fijado en el Anexo IV de esta Ley.

El incremento previsto sobre las retribuciones del personal docente tendrá efectividad desde el día uno de enero de mil novecientos ochenta y siete sin perjuicio de la fecha en que se apruebe en el respectivo Convenio de la Enseñanza Privada, si bien hasta su aprobación no será satisfecho. Los restantes componentes del módulo surtirán efecto a partir del comienzo del curso mil novecientos ochenta y siete-mil novecientos ochenta y ocho, hasta cuyo momento se satisfarán en idéntico importe que el señalado para el curso anterior.

Las cuantías señaladas para salarios del personal docente, incluidas cargas sociales, serán abonadas directamente por la Administración al profesorado y las cuantías correspondientes a otros gastos lo serán a los centros concertados, distribuyéndose las cuantías correspondientes a gastos variables entre el profesorado de acuerdo con lo que se establezca en las disposiciones reguladoras del régimen de conciertos.

Se faculta al Ministerio de Educación y Ciencia para, oídas las Organizaciones más representativas de Entidades titulares de Centro concertados, diversificar el componente para "otros gastos" en un máximo de tres grupos, con un techo de variabilidad del diez por ciento, en más o en menos, sobre el grupo medio de tal modo que, sin rebasar el límite del crédito disponible, permita diferenciar la cobertura financiera de los Centros en función de su tamaño, dotación de instalaciones, servicios y restantes elementos objetivos que se consideren.

Dos. Se autoriza al Gobierno para dictar las normas por las que se fijarán las cantidades a percibir de los alumnos en concepto de financiación

complementaria a la proveniente de los fondos públicos que al régimen de conciertos singulares se asignen. En este supuesto, la financiación pública garantizará como mínimo, el abono de salarios, antigüedad y cargas sociales del personal docente.

hilario

- * Material Técnico de dibujo
- * Papelería
- * Imprenta rápida

C/. Aragón, n.º 10
C/. Quint, n.º 3

Tel. 46 45 72
Tel. 7154 33

Palma de Mallorca

Módulos económicos de distribución de fondos
públicos para sostenimiento de Centros Concertados

Conforme a lo dispuesto en el artículo 71 de esta Ley, los importes anuales y desglose de los módulos económicos por unidad escolar en los Centros Concertados de los distintos niveles y modalidades educativas quedan establecidos de la siguiente forma:

Educación General Básica.

Salarios de personal docente, incluidas	
cargas sociales	1.893.691
Otros gastos (media)	494.885
Gastos variables	357.000
Importe total anual	2.745.576

Educación Especial (Niveles obligatorios y gratuitos)

Disminuidos psíquicos:

Salarios del personal docente, incluidas	
cargas sociales	1.893.691
Otros gastos (media)	494.885
Gastos de personal complementario	
(Logopedas, Fisioterapeutas y	
Cuidadores)	879.932
Gastos variables	357.000
Importe total anual	3.625.508

Disminuidos físicos:

Salarios de personal docente, incluidas	
cargas sociales	1.893.691
Otros gastos (media)	494.885
Gastos de personal complementario	
(Logopedas, Fisioterapeutas y	
Cuidadores)	1.880.952
Gastos variables	357.000
Importe total anual	4.626.528

Autistas:

Salarios del personal docente, incluidas	
cargas sociales	1.893.691
Otros gastos (media)	494.885
Gastos del personal complementario	
(Logopedas, Fisioterapeutas y	
Cuidadores)	1.199.761
Gastos variables	357.000
Importe total anual	3.945.337

Formación Profesional de Primer Grado

Ramas Industrial y Agraria:

Gastos del personal docente, incluidas	
cargas sociales	2.325.856
Otros gastos (media)	714.576
Gastos variables	362.126
Importe total anual	3.402.558

Rama servicios:

Gastos del personal docente, incluidas	
cargas sociales	2.325.856
Otros gastos (media)	625.011
Gastos variables	363.126
Importe total anual	3.312.993

Formación Profesional de Segundo Grado

Ramas Administrativas y Delineación:

Gastos del personal docente, incluidas	
cargas sociales	2.450.431
Otros gastos (media)	627.822
Gastos variables	415.149
Importe total anual	3.493.402

Restantes ramas:

Gastos del personal docente, incluidas	
cargas sociales	2.450.431
Otros gastos (media)	717.387
Gastos variables	415.149
Importe total anual	3.582.967

Centros de Bachillerato Unificado y Polivalente y Curso de Orientación Universitaria procedentes de antiguas Secciones filiales

Gastos del personal docente, incluidas	
cargas sociales	2.219.768
Otros gastos (media)	644.056
Gastos variables	389.202
Importe total anual	3.253.026

R etribucions 1987

Segons el Projecte de Pressuposts de l'Estat per a 1987, que actualment s'està discutint a les Corts les retribucions de tots els funcionaris augmentarà en un 5 0/o.

Al quadre adjunt apareixen els salaris dels funcionaris docents no universitaris.

Quan es dugui a terme l'Estatut del Professorat es canviaran els conceptes retributius i just hi restarà sou, trienis, complement de destí i complement específic, si correspon. Segons els acords signats a finals del curs anterior, a més de la puja del 5 0/o, els professors d'EGB cobraran 52.934 pessetes més, els professors agregats de BUP i Teoria d'FP, 36.518 pessetes, i els catedràtics de BUP, 41.448 pessetes; s'entén dites quantitats anualment.

RETRIBUCIONS 87

		RETRIBUCIONS BÀSIQUES			RETRIBUCIONS COMPLEMENTÀRIES					
		Sou Base	Grau	Trieni	Dedicació Especial Docent	Complement Destí	Total Mensual (sense Trieni)	Total Anual (sense Trieni)	Augment Mensual	Augment Anual
Índex 10	Grau 2	90.512	6.998	4.113	33.772	32.727	165.543	2.181.536	7.811	121.428
Catedràtic BUP						+				
Cap de Seminari						1.534 (G)				
Nivell 20										
Índex 10	Grau 1	90.512	3.499	4.113	26.692	28.364	149.067	1.976.826	7.099	94.142
Professor Agregat de BUP										
Professor Numerari d'FP (Tutor)										
Nivell 18										
Índex 8	Grau 2	74.035	5.597	3.291	30.125	28.364	138.120	1.816.704	6.578	86.522
Professors de Pràcti- ques FP (Tutor)										
Nivell 18										
Índex 8	Grau 2	74.035	5.597	3.291	29.726	15.274	124.632	1.654.848	5.935	78.806
Professor d'EGB				(3,6)						
Nivell 12				2.468						
				(2,9)						

HEM COMENÇAT UN NOU CURS AMB VELLs PROBLEMES

1.- Ha existit, com cada any, una manca de planificació per part de la Direcció Provincial del MEC, tant pel que fa referència a l'adjudicació de places dels distints col·lectius com a l'escolarització.

2.- La no aplicació de la Llei de Normalització Lingüística, fruit de la manca de col·laboració entre la Conselleria d'Educació i Cultura del Govern Balear i el MEC. Aquest fet suposa un tracte discriminatori i vexatori per a la nostra llengua.

Esperam que aquest fet no es repetesqui a l'hora de la convocatòria del Concurs General de Traslats que enguany preveu, segons l'Ordre de 3 d'octubre (BOE 9.10.86), que es podran establir els requisits legalment exigibles en raó de la cooficialitat d'ambdues llengües.

Hem exigit a les institucions responsables el compliment de la Llei de Normalització Lingüística: equiparació d'horaris, obligatorietat del català a FP-2 i COU i que s'anomenin el nombre suficient de professors per impartir dignament el català pel curs 86-87.

3.- A l'adjudicació de places d'interins d'EGB vàrem defensar els següents criteris:

- Defensa del lloc de treball de tot el col·lectiu.
- Rebutjar les normes dictades pel MEC.
- Intentar negociar un barem a on els serveis tenguessin prioritat sobre altres factors. Negociació avortada per part del MEC.
- El MEC va aplicar la normativa dictada que significava l'acomiadament de tots els interins que no haguessin fet feina al curs 83-84.
- Per la nova contractació es tenien en compte, entre altres factors, haver aprovat parcialment les oposicions, l'experiència docent (tant a pública com privada), etc.
- L'STEI ha defensat des de sempre l'equiparació de serveis docents.
- Aquesta defensa, rebutjant l'acomiadament, ha suposat, dissortadament, una recol·locació dins una llista de 117 interins que no tenen garantit un lloc de treball.
- Culpam d'aquesta situació a l'Administració Central i proposam les mesures següents:
 - Ampliació de les plantilles dels centres de 8 o menys unitats amb un professor de suport.

— A tots els centres, dotació del personal suficient perquè els càrrecs unipersonals puguin exercir la tasca exigida pel propi Ministeri.

— No als dobles torns a través d'una adequada política de construcció.

— Negociació dels barems amb els sindicats, etc.

4.- Un any més no hi haurà ELECCIONS SINDICALS.

Un any més el nostre salari perdrà poder adquisitiu.

Un any més veurem les conseqüències negatives de la CARRERA DOCENT:

A on és el miserable augment de 2.400 pesetes mensuals brutes???

A on les millores materials que la signatura de l'acord comportava???

Comissió Executiva STEI
18 Nov.1986

1ª VALORACIÓ DE L'ESTATUT DEL PROFESSORAT

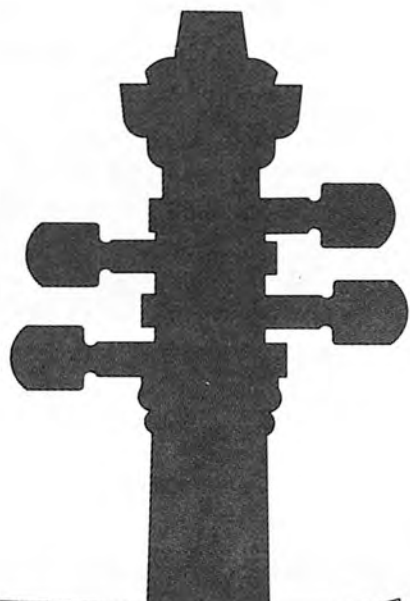
El text que el Ministeri d'Educació ha entregat al Sindicat significa la concreció del Preacord de maig del 86, preacord que la UCSTE no va signar pel seu rebuig al sistema de graus, malgrat això la nostra participació en la discussió d'aquest esborrany d'Estatut del Professorat hauria d'estar guiada pels següents objectius:

1.- Limitar al màxim els efectes negatius de la implantació del sistema de graus pel que fa referència a la limitació de les funcions docents dels ensenyants de grau I i II, demanarem que totes les activitats internes d'un centre tant d'EGB/EEMM estigui a l'abast de tot el professorat per a *elecció*.

2.- Deslligar el grau de la mobilitat del professorat.

3.- Rebutjar la filosofia dels graus, al manco, haurem d'intentar que totes les comissions avaluadores de "mèrits" siguin nomenades democràticament i les seves actuacions siguin controlades pels afectats.

LA MÚSICA

Lento «Boga, boga»

Do - ga, bo - ga, bo - ga, ri - me - no, me - no, ri - me - no, La - ga -
 - que - no, no - ga, bo - ga, bo - ga, no, me - no, ri - me - no, La - ga -
 - ga - ga, bo - ga, bo - ga, ri - me - no, me - no, ri - me - no, La - ga -
 - ga - ga, bo - ga, bo - ga, ri - me - no, me - no, ri - me - no, La - ga -
 - ga - ga, bo - ga, bo - ga, ri - me - no, me - no, ri - me - no, La - ga -
 - ga - ga, bo - ga, bo - ga, ri - me - no, me - no, ri - me - no, La - ga -
 - ga - ga, bo - ga, bo - ga, ri - me - no, me - no, ri - me - no, La - ga -
 - ga - ga, bo - ga, bo - ga, ri - me - no, me - no, ri - me - no, La - ga -

EXPERIÈNCIES ESCOLARS

IXè CONCURS

EXTRACTE DE LES BASES. Poden participar en el Concurs tots els professionals de l'ensenyament • S'han establert tres premis (de 250.000 pessetes el primer, 150.000 pessetes el segon i 100.000 pessetes el tercer), a més de cinc accèssits de 50.000 pessetes cadascun • El termini d'admissió d'originals es tancarà el 30 d'abril de 1987 • **EDITORIAL SANTILLANA** publicarà els treballs premiats en un llibre que es distribuirà gratuïtament als centres escolars.

Si desitgeu més informació, us podeu dirigir a:

santillana

Elfo, 32. 28027 MADRID. Telef. 403 40 00

LLIBRES REBUTS

A un proper número farem la ressenya.

Edicions CEAC: "Juego libre en el jardín de infancia". Juny 1986. Autors: M. Caiati; S. Delac; A. Müller. Col.lecció: "Biblioteca Preescolar". Pàgines: 160. Fotografies: 60. Dibuixos: 8. Format: 16 x 21. Enquadernació: rústica i plastificada.
I.S.B.N.: 84-329-94.21-9
P.V.P. sense IVA 660 pessetes
P.V.P. amb IVA 700 pessetes

El Arte y la escuela. Desarrollo de temas históricos y artísticos; visitas activas a monumentos y museos.

AULA
PRACTICA ceac

Títol: *La Psicología en la escuela.*

Autor: Juan de Val.

Editorial: Visor Libros, 1986.

Col.lecció: Aprendizaje (volum XXVIII).

Núm. de pàgs.: 176.

Títol: *El niño reinventa la aritmética (Implicaciones de la Teoría de Piaget).*

Autor: Constance Kazuko Kamii.

Editorial: Visor Libros, 1986.

Col.lecció: Aprendizaje (volum XXIX).

Núm. de pàgs.: 248.

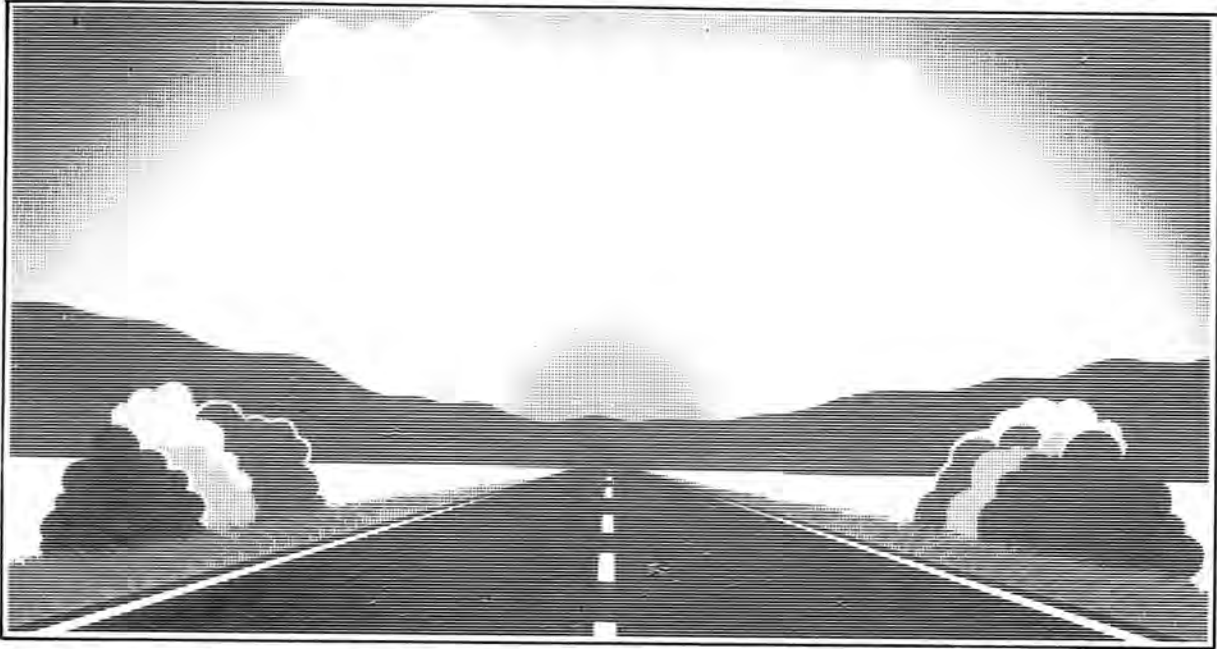
UN MANUAL IMPRESCINDIBLE PER
ALS PROFESSORS DE PRE-ESCOLAR I
DELS CICLES INICIAL I MITJA

CAMPS MUNDO, Anna: *La gramàtica a l'escola bàsica entre els 5 i els 10 anys. Algunes reflexions i propostes.* Barcelona: Barcanova, 1986.

DEPORTES Y PAPELERIA
VICENTE NAVARRO

Urbanización Rafal Nou
Bloque D. Tel.: 27 92 56

AL SEU SERVEI EN TOTES DIRECCIONS

A qualsevol lloc de les Balears, que vostè es trobi, sempre tindrà a una passa una de les oficines de la Caixa de Balears «SA NOSTRA», que formen la més àmplia xarxa d'oficines al seu servei i podrà utilitzar-hi, amb els més avançats sistemes tècnics, qualsevol dels múltiples serveis que la nostra ENTITAT li ofereix, perquè «SA NOSTRA» és la CAIXA de Balears.

SERVEIS DE "SA NOSTRA"

- Comptes corrents
- Plaquetes d'estalvis
- Estalvi infantil
- Estalvi pensionista
- Imposicions a termini fix
- Transferències
- Domiciliació de pagaments (Contribucions i tributs)
- Pagament de nòmines
- Pagament de Pensions
- Xecs gasolina auto-6000
- Tot tipus de préstecs i entre ells:
- Préstecs de regulació especial
- Préstecs Pyme Banc Crèdit Industrial
- Préstecs Pyme Subvencionats per Govern Balear

- Crèdits Agrícoles
- Crèdi Compra
- Compra i venda de valors
- Assessorament en inversions
- Xecs de viatge
- Canvi de divisa
- Caixes de Lloguer
- Targeta 6000
- Autocaixa (Aragó i Luca de Tena cantonada Aragó)
- Descompte de Lletres
- Lletres al cobrament

TARJETA "SA NOSTRA"

Prescindesqui de l'horari d'oficina. Disposi del seu diners quan vostè ho desitgi. Gràcies a la Targeta «Sa Nostra» pot disposar, ingressar i estar al corrent de les seves operacions sol·licitant el saldo de la seva plagueta o l'extracte del seu compte corrent.

Es serveixi
Automàticament

CAJA DE BALEARES
"SA NOSTRA"

Coses que no entenc

Hi ha dies que es meu fill està insoportable. Basta que em vegi a punt de començar sa meva col·laboració a PISSARRA i ja es posa de lo més reputó.

Avui jo pensava cantar algunes excelències des Ministeri des nostre ram i des progressos de s'educació a Mallorca, conegudes ja a partir d'aquest curs acabat de començar. Però ell ja es posava provocador i em somreia dient des de sa seva baixura (encara és molt petit, s'angeló), "I què hi fa sa policia a ses escoles"? "Això no ha passat a Mallorca sinò a Euskadi i a Barcelona" he dit jo contundent (i pes meus dedins, pensava, Aquí ho té difícil venir, amb sa bondada que feim, a lo màxim arribam a fer una carta as diari).

Com que seguia amb sa seva, li he dit: "Escolta, engendre meu, hi ha moltes coses que van bé, encara que n'hi ha algunes que jo no entenc perquè encara no hi van" (em volia adelantar, així, a ses seves objeccions).

"¿I quines coses són aquestes"? —continuava ell amb sa seva rialleta—. I aquí va venir sa meva enfilalla:

"No entenc com es govern s'inventa representativitats per a taules de negociacions i pes Consell Escolar d'Estat si encara no ha convocat eleccions sindicals a s'educació estatal".

"No sé que hi fa sa "Guia de la integració" des MEC en es kioskos si sa junta electoral des CEP de Palma ha bandejat una candidata que fa feina a Educació Especial, és mestra? és educadora? és terapeuta? tal eren —supòs— ses cabòries de sa junta".

"No entenc qui és més inútil, per a posar una mica més de català a ses escoles —sa nostra llengua, després de tot— si sa Direcció Provincial o sa Conselleria d'Educació, tots dos se tiren es "trastos" pes cap com aquestes parelles tan ben amades. Mentre tant es català segueix molt per darrera ses altres llengües, a sa nostra (!) escola".

"No entenc com hi pot haver encara un al·lot o al·lota en edat escolar que en començar es curs no tengui un lloc on estudiar o li manqui un/a mestre/a durant un parell d'hores".

"No entenc perquè la planificació a l'Educació és com una gran absentia o amagada; escoles que queden curtes es primer dia (qui s'encarrega de sa demografia i de sa migració escolar?), ordres ministerials que passen sense pena ni glòria i contenen coses potencialment positives, mentre altra normativa, realment obsoleta —i injusta— es manté (hi ha un centre on un únic alumne té un professor 4 hores a sa setmana i altres professors per a sa mateixa assignatura tenen 40 alumnes ben iguals que aquell)".

"No entenc allò de sa carrera docent, ja tothom diu que és una carrera per no ser docent, aviat pareixerà que han dit allò de: boig es darrer!".

"No entenc perquè alguns titulars de centres privats concertats no se n'han adonat que ja no poden tenir una actuació de cap d'empresa (que mana i reclama deguda obediència) i no saben assumir que el compliment i responsabilitat del professorat i demés personal no pot deure's cap a uns objectius des titular-empresari sinò cap a uns objectius educatius".

"No entenc quin criteri ha seguit es MEC (de Madrid) per a decidir que a sa nova escola oficial d'idiomes de Palma no hi ha d'haver alemany i sí en canvi n'hi ha d'haver a Soria (cosa que aquest cuquet troba bé)".

Quan després d'aquesta introducció ja anava a començar es cant de ses virtuts des nostre sistema educatiu, se'n va a jugar, rient i em diu: "Va! en ser gran mos veim un dia i prenim unes copes"! "

Es cuquet inquisidor